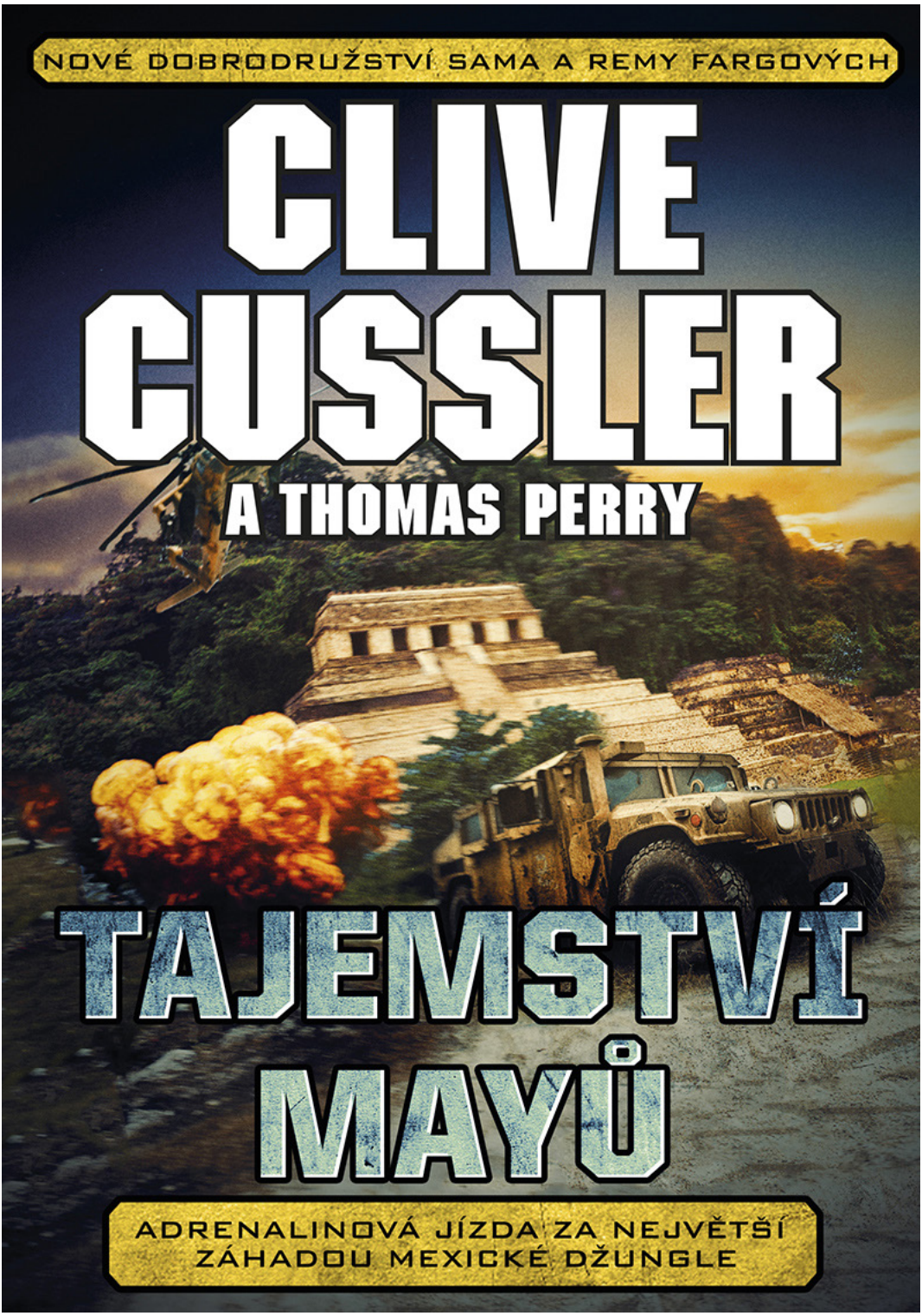
NOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ SAMA A REMY FARGOVÝCH
CLIVE CUSSLER
A THOMAS PERRY
TAJEMSTVÍ MAYŮ
ADRENALINOVÁ JÍZDA ZA NEJVĚTŠÍ ZÁHADOU MEXICKÉ DŽUNGLE

Tajemství Mayů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler
Thomas Perry
Tajemství Mayů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

CLIVE CUSSLER

a THOMAS PERRY

Tajemství Mayů

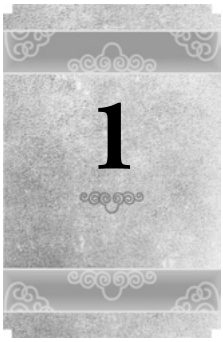

Rabinal, Guatemala, 1537

Bylo už po půlnoci, ale studovnu bratra Bartolomého de Las Casas v mayské misii v Rabinalu ještě osvětloval plamínek svíčky. Než půjde spát, musí napsat svůj každodenní příspěvek do zprávy biskupu Marroquinovi. Přesvědčit církevní hierarchii o úspěchu dominikánských misií v Guatemale se mohlo podařit, jen když bude vše řádně zdokumentováno. Svlékl si černý plášť a pověsil ho na háček u dveří. Chvíli ještě stál a naslouchal nočním zvukům – něžnému vrkání ptáků a cvrkotu hmyzu do nočního ticha.

Došel k dřevěné nástěnné skříňce, otevřel ji a vyňal z ní drahocennou knihu. Kukulkán, muž královského rodu proslulý svou učeností, přinesl tuto a ještě dvě další knihy bratru Bartolomému k prozkoumání. Las Casas položil knihu na stůl. Studoval ji už celé měsíce a to, co se chystal udělat dnešní noci, bylo důležité. Položil na stůl arch pergamenu a pak teprve úžasnou knihu otevřel.

Stránka byla rozdělená na několik pásem. Byly na ní obrazy šesti fantastických antropomorfních stvoření, božstev, jak předpokládal; všechna seděla, otočená doleva, a pod nimi se odvíjelo šest vertikálních sloupců složitých

písemných symbolů, podle Kukulkána mayské písmo. Stránky byly velmi jasně bílé, zatímco obrázky byly vyvedené v červené, zelené a žluté, příležitostně modré barvě. Písmo bylo černé. Bratr Las Casas si seříznul brk, aby linka byla co možná nejostřejší, rozdělil také svůj arch na šest sloupců a začal překreslovat symboly. Byl to těžký, náročný úkol, ale on jej vnímal jako součást své práce. Patřil do jeho dominikánského poslání stejně jako jeho oděv – bílý hábit značící čistotu přikrytý černým pláštěm coby znamením pokání. Neměl ponětí, co symboly znamenají ani jak se jmenují mytická božstva, zato však věděl, že obrazy v sobě obsahují hluboké vědomosti, které církev potřebuje k pochopení svých nových konvertitů.

Pro Las Casase představovala nenásilná, trpělivá konverze mayských indiánů osobní povinnost, druh pokání. Bartolomé de Las Casas nepřišel do Nového světa v míru. Přišel s mečem v ruce. Roku 1502 se vydal na plavbu ze Španělska na ostrov Hispaniola spolu s místodržitelem Nicolásem de Ovandem a přijal *encomiendu*, podrobenou zemi, i s právem zotročit si všechny indiány, které na ní nalezne. Ještě v roce 1513, po desetiletí krutosti ze strany conquistadorů a poté, co byl vysvěcen na kněze, se připojil k dalšímu dobývání mezi indiány na Kubě a přijal další královský díl země i s jejími obyvateli jako svůj podíl za plenění. Když o tomto svém dřívějším životě uvažoval dnes, bylo mu zle studem a lítostí.

Když si pak konečně přiznal, že se podílel na páchání velikého hříchu, zahájil svůj osobní plán pokání a reformace. Las Casas si bude už navždy pamatovat ten den v roce 1514, den, kdy povstal, odsoudil své předchozí jednání a vrátil své indiánské otroky místodržícímu. Vzpomínat na ten den bylo jako dotýkat se jizvy po staré popálenině. Brzy nato se vydal zpátky do Španělska prosit u mocných za ochranu indiánů. To bylo před třiadvaceti lety, a od té doby neúnavně pracoval ve snaze zasvětit své spisy, svou práci odčinění všeho zla, které napáchal a kterému nečinně přihlížel.

Pracoval na opisu několik hodin, dokud nedokončil celou stránku. Potom pergamenovou kopii uložil na dno krabice s kázáními pod všechny ostatní, které už opsal. Přešel po malé místnosti a plamínek svíčky se zatřepotal. Položil na stůl další čistý arch, počkal, až se plamínek ustálí a bude vrhat zase jednolité žluté světlo, a potom se pustil do svého dalšího úkolu. Namočil brk

do inkoustu a zapsal datum: 23. leden 1537. Vtom se hrot pera nad papírem zastavil.

Las Casas zaslechl důvěrně známé zvuky, které ho okamžitě rozčílily. Zaslechl dupot vojáků pochodujících v četě, nárazy jejich bot do vlhké země, cinkot ostruh a zvonění jílců mečů, které narážely do oceli na spodcích jejich kyrysů.

„To ne," zamumlal. „Už ne, Pane. Ne tady." Bylo to znesvěcení. Byla to zrada. Místodržící Maldonado porušil svůj slib. Když se dominikánským bratřím podaří uklidnit domorodce a obrátit je na víru, neměli přicházet už žádní kolonisté, aby tu vyhlašovali své *encomiendas*–ale hlavně žádní vojáci. Vojáci, kterým se nepodařilo indiány v těchto oblastech podrobit bojem, přece nemohou přicházet a zotročovat je teď, když je bratři proměnili v přátele.

Las Casas na sebe hodil černé roucho, rozrazil dveře a s pleskáním kožených sandálů o cihlovou dlažbu se rozeběhl dlouhou galerií. Brzy spatřil jednotku španělské kavalérie, vojáky vyzbrojené meči a oštěpy, kyrysy a přilbice z toledské oceli pableskující ve světle velikého ohně, který rozdělali na nádvoří hned proti kostelu.

Las Casas k nim doběhl s máváním rukou a křikem: „Co to děláte? Jak se opovažujete rozdělat oheň uprostřed misijního nádvoří? Střechy budov tu nejsou nic než sláma!"

Vojáci ho viděli a slyšeli, a dva nebo tři se mu dokonce zdvořile uklonili, ale tohle byli profesionální válečníci, conquistadoři, a dobře věděli, že dohadováním s hlavou dominikánské misie se nestanou ani bohatší, ani mocnější.

Když je začal napadat, ustupovali stranou nebo dozadu, ale do hádky se zatáhnout nenechali.

„Kde je váš velitel?" ptal se. „Jsem otec Bartolomé de Las Casas." Svůj kněžský titul používal zřídka, ale byl koneckonců kněz, a navíc první ze všech, kdo byli v Novém světě vysvěceni. „Chci mluvit s vaším velitelem."

Nejbližší dvojice vojáků se otočila směrem k vysokému muži s tmavým plnovousem. Las Casas si povšiml, že zbroj tohoto muže je o něco honosnější než u ostatních. Její povrch byl zdobený filigránskými rytinami a vykládaný zlatem. Zatímco se k němu Las Casas přibližoval, muž zvolal „Seřaďte se!"

a jeho muži se vyrovnali do čtyř řad čelem k němu. Las Casas vkročil mezi něj a jeho vojáky.

„Jak můžou vtrhnout vojáci uprostřed noci do dominikánské misie? Co tu vůbec děláte?“

Muž se na něj podíval vyčerpaně: „Máme tady práci, bratře. Stěžujte si u místodržícího.“

„Ten mi slíbil, že sem vojáci nikdy nepřijdou.“

„To bylo asi předtím, než se dozvěděl o těch ďáblových knihách.“

„Ďábel nemá s knihami nic společného, vy idiote. Nemáte tu co dělat.“

„Nicméně tu jsme. Byly tu spatřeny pohanské knihy, jak bylo oznámeno bratru Toribiovi de Benevente, jenž požádal místodržitele o pomoc.“

„Benevente? Ten nad námi nemá žádnou úřední moc. Není to ani dominikán. Je to františkán.“

„Tyhle vnitřní rozmíšky jsou váš problém. A můj je zase najít a zničit ďábelské knihy.“

„Nejsou ďábelské. Obsahují moudrost zdejšího lidu a všechny informace, které existují o nich, jejich předcích, sousedech, jejich filosofii, jazyce a kosmologii. Žili tady tisíce let a jejich knihy jsou darem budoucnosti. Sdělí nám věci, které bychom jinak nikdy nezjistili.“

„Máte chybné informace, bratře. Některé z nich jsem viděl osobně. Není v nich nic než obrázky a znamení démonů a ďáblů, které uctívají.“

„Ti lidé přešli na naši víru, jeden po druhém a dobrovolně. My to neděláme jako františkáni, kteří pokřtí deset tisíc lidí najednou. Stará mayská božstva dnes neznamenají víc než pouhé symboly. Dosáhli jsme tu za krátký čas neuvěřitelných pokroků. Neobraťte všechnu naši práci vniveč tím, že jim ukážete, jací jsme barbaři.“

„My? Barbaři?“

„Ano, barbaři. Víte – lidi, co ničí umění, pálí knihy, zabíjejí každého, komu nerozumí, a z jeho dětí si dělají otroky.“

Velitel se obrátil ke svým mužům: „Odveďte ho ode mě.“

Las Casase se chopili tři vojáci a – co možná nejjemněji – táhli ho pryč z nádvoří. Jeden z nich tiše poznamenal: „Otče, naléhavě vás prosím. Držte

se od velitele dál. Má své rozkazy a radši by umřel, než by je neuposlechl." Opatrně od něj odstoupili, otočili se a rozběhli zpátky na nádvoří.

Las Casas se naposledy otočil k vojákům stavějícím velkou hranici. Pobíhali sem a tam, rozebírali všechno, co bylo ze dřeva, a přikládali to do jasných plamenů, které se nad nimi vzdouvaly k nebi a připomínaly démony víc než kterékoli z božstev vyobrazených v mayských knihách. Otočil se a vydal se zadem okolo misijních budov z nepálených cihel, drže se v tmavých, krytých zákoutích. Na okraji vymýceného území vstoupil na stezku džunglí. Listoví kolem něj po chvíli zhoustlo natolik, že si připadal, jako by procházel mezi stěnami jeskyně. Stezka ho vedla dolů k řece.

Když Las Casas dorazil až k ní, uviděl, že mnoho indiánů ve vesnici vyšlo ze svých přístřešků a že i oni rozdělali veliký oheň. Věděli o příchodu cizích vojáků a sešli se uprostřed vesnice, aby probrali, co budou dělat. Bartolomé je oslovil v k'iche', jazyce Mayů v tomto regionu. „To jsem já, bratr Bartolomé," zvolal. „Misii obsadili vojáci."

Spatřil Kukulkána, který dál klidně seděl ve dveřích svého přístřešku. Býval významným náčelníkem v Cobánu, než se rozhodl přijít do misie, a nyní už i zde k němu všichni vzhlíželi jako ke svému vůdci. „Viděli jsme je," řekl. „Co chtějí? Zlato? Otroky?"

„Přišli pro knihy. Nerozumějí knihám a někdo jim řekl, že vaše knihy jsou jen o ďáblu a čarodějnictví. Přišli najít všechny vaše knihy a zničit je."

Ozval se šepot a výrazy ohromení. Zprávy připadaly zdejšímu lidu naprosto nepochopitelné, jako by někdo přišel vykácet všechny stromy, odvodnit řeky nebo zakrýt samotné slunce. Připadalo jim to jako akt čiré zloby, který nemůže vojákům vůbec nic přinést.

„Co máme dělat?" zeptal se Kukulkán. „Bojovat?"

„Naše jediná možnost je pokusit se aspoň některé knihy zachránit. Vybrat ty nejdůležitější a odnést je odtud."

Kukulkán pokynul svému synu Tepeuovi, muži kolem třicítky, který byl uznávaným válečníkem. Promluvili spolu v rychlých šepotech. Tepeu přikývl a Kukulkán oslovil Las Casase: „Není pochyb. Musíme zachránit tu, kterou jsem ti přinesl ukázat do misie. Ta jediná má větší cenu než všechny ostatní."

Las Casas se otočil a vydal se po stezce džunglí. Najednou měl Tepeua za zády. „Musíme se tam dostat dříve, než ji najdou," řekl mu Tepeu. „Snaž se se mnou držet krok." Potom se rozběhl.

Tepeu uháněl po stezce, jako by viděl ve tmě, a díky tomu, že před sebou rozeznával jeho siluetu, se i Las Casas mohl pohybovat rychleji. Vzhůru k misii vystoupali v plném běhu. Když se ocitli na vyvýšené plošině, Las Casas spatřil řadu vojáků pochodujících po hlavní cestě k indiánské vesnici.

Las Casas se teď na vojáky nemusel dívat. Účastnil se vyhlazování Taínů na Hispaniole a dovedl si přesně představit, co se bude dít. První skupina vojáků vtrhla do jednoho přístřešku. Minutu nato se jeden z nich vynořil s mayskou knihou. Las Casas zaslechl mužský hlas v jazyce ch'olan: „Zachránil jsem ji z města Copán!" Zemí otřásl výstřel z arkebuzy a z nedalekého vysokého stromu se ve víru pleskajících křídel a vřískotů vzneslo hejno papoušků. Muž ležel před vchodem do chatrče mrtev.

Zatímco se Las Casas s Tepeuem kradli do spoře osvětlené oblasti za misií, Las Casas uvažoval o Tepeuově rodině. Kukulkán byl velekněz, učenec. Jeho rodina patřila do královské třídy. Když posledního vládce zabila choroba, byl za vůdce lidu zvolen on. Složitě zdobených opeřených královských odznaků se s Tepeuem na útěku z domova museli vzdát, ale Tepeu měl na sobě tmavozelené jadeitové náušnice, náramky a korálkový náhrdelník, jejichž vlastnictví a nošení bylo mezi Mayi vyhrazeno pouze aristokratům.

Probíhali zezadu kolem budov směrem k obydlím dominikánů a viděli, že vojáci už se vracejí z prohlídky misijní sbírky domorodých předmětů. Nosili plné náruče knih, ceremoniálních předmětů a řezbářských výrobků a házeli je do hořící hranice.

Mayské knihy byly dlouhé překládané pruhy vyrobené z lýka divokých fíkovníků. Povrch určený ke psaní byl natřen tenkou vrstvou bílého štuku, barvy k malbám se vyráběly z přírodních barviv. Všechny knihy, které našli, házeli vojáci do plamenů. Ty nejstarší byly nejvíce vyschlé a okamžitě se zapalovaly; zahořely rychlým, jasným plamenem, načež padesát nebo sto stránek uchovávaných pečlivě celá staletí bylo ztraceno navždy. Las Casas věděl, že v těch knihách může být cokoli. Kukulkán mu prozradil, že se

v nich skrývají matematická pojednání, astronomická pozorování, umístění zmizelých měst, výklady zapomenutých jazyků, popisy velkých činů králů, sahající tisíce let nazpět. V jediné vteřině se teď všechny tyto informace, pečlivě, ručně zapsané a zakreslené, měnily v jiskry a dým vznášející se vzhůru k obloze.

Tepeu se v temnotě pohyboval rychle a obratně. Pootevřel velké dřevěné dveře do kostela jen natolik, aby se protáhl dovnitř. V Las Casasův prospěch hrála jeho černá dominikánská róba, beztvará a temnější než stín. Pár okamžiků nato Las Casas dostihl Tepeua v kostele. Provedl ho uličkou k oltáři a obešel ho zprava, ke dveřím vedoucím do sakristie. V přízračném měsíčním světle z vysokých oken minuli albu a ornát zavěšené na stěně, dřevěnou truhlu, kde byly další kněžské hávy uschované před všudypřítomnou vlhkostí guatemalské džungle. Provedl Tepeua malými dvířky na opačné straně místnosti.

Vykročili z kostela do dlouhé, zastřešené galerie dominikánských obytných prostor. Kradli se po cihlové dlažbě bosi, aby jejich sandály nevydaly žádný zvuk. Na konci galerie vstoupili do Las Casasovy studovny. Tepeu přešel k prostému psacímu stolu, na kterém uviděl knihu. Opatrně ji zvedl a pohlédl na ni tak starostlivě, jako by se vítal s živou bytostí, s někým, o kom si myslel, že ho ztratil.

Tepeu se rozhlédl po místnosti. Las Casas tu měl domorodý hrnec zdobený malbami denních činností mayského krále. Las Casas jej do místnosti otočil tou stranou, kde bylo zobrazeno každodenní omývání, zatímco strana, na které si král propichuje jazyk, aby vzdal krvavou oběť, byla otočená ke zdi. V hrnci byla bratrova zásoba pitné vody a byl opásaný popruhem, s jehož pomocí ho indiánský ministrant přenášel.

Tepeu vylil zbytek vody do Las Casasova umyvadla, natáhl se a kusem látky vytřel hrnec dosucha. Drahocennou knihu vložil dovnitř.

Las Casas došel ke skříňce na zdi, kde bylo několik dalších písařských projektů, na nichž pracoval. Vytáhl další dvě mayské knihy a podal je Tepeuovi. „Měli bychom zachránit, co se dá."

Tepeu odpověděl: „Budou mě jen tížit. Ta první stojí za stovku takových."

„Pak ostatní zmizí navěky."

Tepeu řekl: „Odnesu tu knihu daleko, na místo, kde ji vojáci nedokážou najít."

„Nenech je, aby tě chytili. Myslí si, že to, co neseš, jsou poselství ďáblova."

„Já vím, otče," přikývl Tepeu. „Dej mi své požehnání."

Poklekl.

Las Casas položil dlaň Tepeuovi na hlavu a pronesl latinsky: „Pane, ať tohoto muže ochrání jeho spravedlivost. Nechce nic pro sebe, chce pouze zachovat moudrost svého lidu budoucím generacím. Amen." Otočil se, došel znovu ke skříňce a vrátil se se třemi kusy zlata. Podal je Tepeuovi.

„Je to všechno, co mám. Použij je na své cestě, nač bude potřeba."

„Děkuji, otče." Tepeu se rozešel ke dveřím.

„Počkej. Ještě nechoď. Slyším je." Las Casas šel ke dveřím a vykročil před ně. Všude silně čpěla spálenina a z vesnice dole u řeky se sem nesly výkřiky. Stoupl si zády ke dveřím, zatímco se četa vojáků protlačila kolem tří z jeho dominikánských mnichů, kteří se jim pokoušeli zabránit ve vstupu do misie. Čtyři vojáci vtrhli do zásobárny na galerii, aby ji prohledali.

Las Casas sáhl za sebe, otočil klikou a pootevřel dveře své studovny. Jen koutkem oka zahlédl, jak Tepeu vyklouzl ven. Hrnec měl na zádech, jeden pásek kolem pasu a druhý okolo čela, kde spočívala většina váhy jeho zavazadla. V plném běhu právě přetínal mýtinu a mizel mezi stromy, vidět však byl jen pár okamžiků, a slyšet vůbec.

2

U ostrova Guadeloupe, Mexiko; současnost

Kolem Sama a Remi Fargových proplouvaly tisíce stříbřitých rybek, otáčejíce se unisono jednou tam a potom zase jinam, jako by je všechny ovládala jediná mysl. Voda byla průzračná a teplá a Sam a Remi viděli daleko za ocelové mříže své klece.

Sam držel v ruce metrovou hliníkovou tyč s malým, ostrým bodcem na konci. Byl to nástroj na značkování a za těch pár týdnů, které s Remi na této plavbě strávili, už se ji Sam naučil celkem obratně používat. Podíval se na Remi, pak znovu před sebe, upřel zrak do dálky.

Před jejich očima se na hranici viditelnosti začal formovat tmavý obrys, jako by se drobné částečky ve vodě zvolna poskládaly do pevného tvaru. Byl to žralok. A přesně jak Sam a Remi očekávali, zamířil k nim. Přibližoval se pod šikmým úhlem, snad přitahován hustými hejny rybiček, které se nahromadily v okolí ocelové potápěčské klece a mihotaly sem a tam mezi mřížemi. Nebylo však pochyb o tom, že žralok věděl i o Samovi a Remi.

Manželé Fargovi byli zkušení potápěči a oba už si dávno zvykli na fakt, že není možné vstoupit kdekoli na světě do oceánu, aniž by si vaší přítomnosti

všiml žralok. Během let jich už viděli spoustu, většinou menších žraloků modravých, kteří připluli blízko k nim prozkoumat ty podivné vetřelce oblečené v neoprenu, když se potápěli v chaluhových lesích nedaleko svého domova v San Diegu; obvykle se přiblížili, coby kořist je zavrhli a potom zase odpluli. Tento žralok však ztělesňoval tu druhou možnost: děsivý predátor, plující stále kupředu, aby mu mezi žábrami proudila voda, vybavený dokonalým zrakem, čichem, sluchem, sítí nervů pokrývajících celé tělo, kterými zaznamenal ve vodě i nejjemnější vibrace, a schopností cítit nepatrné elektrické výboje ze svalových kontrakcí svých obětí.

Žraločí ocas se párkrát líně zavlnil a zvíře se posunulo k nim. Jak byla jeho silueta v čiré vodě stále lépe vidět, zdálo se, jako by žralok svítil. Už z dálky jim připadal veliký, ale teď, když se k nim přiblížil, si Sam uvědomil, že musel být ještě dál, než se zdálo. Čím víc se přibližoval, tím byl ohromnější. Byl to přesně jeden z těch tvorů, které sem Sam a Remi přišli hledat – velké bílé žraloky dlouhé přes šest metrů.

Žralok proplul hejnem rybek, které se nejprve rozdělilo do dvou vířících rojů a pak znovu spojilo do hejna, ale velký tvor jim nevěnoval pozornost. Jeho ocas se znovu zavlnil a on hladce klouzal vodou vpřed. Dravec, jehož hlavu tvořil oblý nos formovaný do špičky, jenž nyní vypadal jako široký něco kolem metru dvacet, se přiblížil vodou k nim a potom se zase otočil. Jeho tělo se mihlo kolem ocelové klece, kde byli Sam s Remi zavěšení, tak blízko, že kdyby prostrčili ruce mřížemi, mohli se ho dotknout. Jeho tělo bylo silné, mohutné, špičatá hřbetní ploutev nad ním vypadala vysoká jako dospělý muž.

Žralok se podle všeho nechystal zmizet. Znovu proplul kolem nich. Sam a Remi zůstali ve své kleci bez hnutí. I po tolika ponorech v okolí ostrova Sam zjišťoval, že v těchhle dlouhých minutách se nedovede ubránit uvažování o ocelových tyčích svařených v klec. Jsou dost pevné? Vypadaly tak, když jeřáb spouštěl klec do vody. Teď mu však sváry připadaly chatrné a uspěchané – snad i nespolehlivé. Svářeč si nejspíš nedokázal ani představit rozměry a sílu takového stvoření, jaké je teď obeplouvalo.

Tohle zvíře připlulo k ostrovu Guadeloupe hledat rypouše a tuňáky; ani jedno, ani druhé Sam a Remi nijak zvlášť nepřipomínali. V černých

potápěčských oblecích však mnohem víc vypadali jako lachtani kalifornští, díky čemuž mohli před velkým bílým žralokem působit jako lahodná pochoutka. Potom však, stejně náhle, jako se objevil, žralok párkrát máchl mocným ocasem a začal se od klece vzdalovat. Sam pár vteřin cítil intenzivní zklamání. Na svou velikost a zuřivost byli velcí bílí žraloci někdy překvapivě opatrní. Propásl snad Sam svou jedinou šanci zařadit tohohle obra do sledovacího programu?

Vtom, bez varování, se žralok prudce otočil, čtyřikrát nebo pětkrát mrsknul ocasem a mohutným trupem narazil do širší strany ocelové klece, odhaluje v rozšklebené obrovské tlamě řady trojúhelníkových zubů. Sam a Remi se přilepili k mřížím na protější straně klece, zatímco žralok zmítal přední částí těla, jak se snažil protlačit čelisti přes klec, ale nebyl toho schopen.

Žralok tlačil klec před sebou. Naklonila se a Sam se chopil příležitosti. Zabodnul hliníkovou tyč do kůže u kořene vysoké hřbetní ploutve a ihned ji vtáhl zpátky do klece. Zdálo se, že žralok to necítil, že si toho ani nevšiml. Značka byla na svém místě; z kůže pod ploutví teď vlála jasně žlutá žraločí známka s šestimístným číslem, na obrovské rybě skoro nepatrná.

Žralok proplul pod klecí, Sam a Remi čekali. Napůl očekávali, že se otočí, nabere ještě větší rychlost a znovu v plné rychlosti narazí do klece, tentokrát ale pokoří narychlo vyrobené sváry, rozerve klec a oni se ocitnou před jeho obrovskou ozubenou tlamou. On si ale šel po svém, pořád dál a dál, až najednou byl pryč. Sam natáhl ruku a škubl za signální lano třikrát a potom znovu třikrát. Odněkud z jiného světa nad nimi zazněly vibrace motoru, klec sebou trhla a začala stoupat vzhůru.

Vystoupali z vody, jeřáb je vytáhl nad hladinu do jasné sluneční záře a zhoupl jimi nad palubu jachty. Remi si sundala masku a náustek a oslovila Sama: „Co to mělo znamenat? Copak nevypadám dost lákavě, abych stála za druhý pokus?“

„Neboj se,“ odpověděl. „Vypadáš prvotřídně. Ale já jsem se v rámci přípravy učil vypadat nestravitelně.“

„Ty můj hrdino.“

S úsměvem si stáhl z hlavy kapuci potápěčského obleku. „To byla nádhera.“

„Díky tobě mi nikdy nedojdou témata nočních můr." Políbila ho na tvář, vystoupili z klece a vydali se do své kajuty převléct do něčeho suchozemského.

O pár minut později už Sam a Remi stáli na přední palubě pronajatého *Marlow Exploreru*. Byla to moderní, luxusní čtyřiadvacetimetrová jachta, která na otevřené vodě dokázala udělat dvacet čtyři uzlů, ale za ty dva týdny, co strávili na palubě, kapitán Juan Sandoval nikdy nemusel dva dieselové motory Caterpillar C30 pořádně rozpálit. Nikam nespěchali. Křižovali pásy oceánu a hledali slibná místa, kde by se mohli vyskytovat bílí žraloci, příležitostně zajeli do příjemných mexických přístavů doplnit palivo nebo nakoupit zásoby. Jachta byla větší, než Sam a Remi potřebovali. Měla tři plně vybavené soukromé kajuty s vlastní koupelnou a oddělený prostor pro tříčlennou posádku. Kapitán Sandoval, důstojník Miguel Colera a kuchař George Morales byli všichni z Acapulca, domovského přístavu nájemné lodi. Sam a Remi si ji půjčili, aby je dopravila k ostrovu Guadeloupe, asi dvě stě šedesát kilometrů od pobřeží Baja California, což bylo místo dobře známé výskytem velkých bílých žraloků.

Fargovi se dobrovolně přihlásili k účasti na mořské biologické studii Kalifornské univerzity v Santa Barbaře, jejímž cílem bylo zjistit víc o pohybech a zvycích bílých žraloků. Jejich značkování probíhalo už několik let, ale dosud se setkalo jen s omezeným úspěchem, protože většinu označkovaných žraloků už nikdy nikdo neviděl. Sledování jednotlivých zvířat doprovázelo mnoho obtíží. Byli známí tím, že cestovali na veliké vzdálenosti, bylo těžké je zachytit, a navíc byli nebezpeční. Ale ostrov Guadeloupe podle všeho nabízel vynikající příležitost. Bylo to totiž místo, kde se rok co rok spolehlivě objevovali velmi velcí, dospělí bílí žraloci. A pokud by členové nějaké expedice byli ochotní vstoupit do vody v ochranné potápěčské kleci, bylo by možné je označkovat bez pokusu o chycení. Sam teď satelitním telefonem ohlašoval číslo značky a popis dnešního žraloka.

Zatímco se loď hladce přesouvala po otevřených vodách k Baja California, Remi nastavila své rudohnědé vlasy větru, aby je vysušil. Sam se naklonil blízko k ní: „Pořád tě to baví?"

„Jasně," odpověděla. „S tebou mě to vždycky baví."

„Ale na to jsi nemyslela. Něco tě trápí."

„Abych řekla pravdu, přemýšlela jsem o našem domě," přiznala Remi.

„To mě mrzí," řekl. „Myslel jsem, že když strávíme nějakou dobu na výzkumném projektu, bude ti to rychleji utíkat. Říkal jsem si, že už těch oprav a přestaveb budeš mít plné zuby."

Před pár měsíci se vrátili z prací na odkrývání hromad naloupené kořisti, které v pátém století ukryli po celé Evropě Hunové. Tři konkurenční hledači pokladů si ale buď mysleli, že si Fargovi část drahocenných artefaktů odvezli s sebou domů, anebo se jim prostě jen chtěli pomstít za to, že byli rychlejší. Každopádně vymysleli ozbrojený útok na čtyřpodlažní dům Fargových na Goldfish Point v La Jolla a rozmlátili ho na kusy. Od té doby Fargovi dohlíželi na opravy a přestavby.

„Ano, už mě to unavovalo," řekla. „A dodavatelé mě přiváděli k šílenství. Nejdříve s nimi musíš jít do instalatérského skladu a vybrat přesně ta udělátka, která chceš. Pak musíš na další schůzku, kde ti řeknou, že tenhle model se přestal vyrábět a musíš si vybrat jiný. Potom–"

„Já vím," řekl a rozhodil ruce.

„Nesnáším opravy, ale stýská se mi po našem psovi."

„Zoltán je v pohodě. Selma ho opatruje jako vůdce smečky." Chvíli se odmlčel. „Když jsme před měsícem vyrazili na tenhle výlet, na univerzitě doufali, že se nám podaří označkovat deset žraloků. Ten dnešní macek byl číslo patnáct. Řekl bych, že je čas pověsit značkovací tyč na hřebík a zamířit zpátky."

Remi se od něj trochu odtáhla, aby se mu mohla podívat do očí. „Abys mě špatně nepochopil. Miluju oceán a miluju tebe. A komu by se nelíbilo cestovat na luxusní jachtě z jednoho nádherného místa na druhé?"

„Ale?"

„Ale už jsme pryč hrozně dlouho."

„Asi máš pravdu. Už jsme dokázali víc, než jsme chtěli, a možná je čas vrátit se domů, dorazit ten náš dům a pustit se do něčeho nového."

Remi zavrtěla hlavou: „Nemusíme se vracet hned teď. Už máme namířeno do Baja a na zem se dostaneme v laguně San Ignacio. Vždycky jsem chtěla vidět plejtvákovce pářit se a rodit mláďata."

„A pak bychom mohli pokračovat rovnou do Acapulca a tam nasednout na letadlo."

„Třeba," přikývla. „To probereme potom."

Po dalším dnu zakotvili v laguně San Ignacio a spustili na moře plastové mořské kajaky. Remi a Sam do nich sešplhali, George Morales jim podal oboustranná pádla a oni vpluli do laguny. Netrvalo dlouho a nad hladinu před nimi se vynořila první šedá velryba, vychrlila z nozder na vrchu hlavy sprškу vody a mlhy a zvolna se zanořila zpátky, zanechávajíc za sebou ocasem rozvířenou zpěněnou stopu pod hladinou. Sam a Remi chvíli mlčky zírali – zvíře o velikosti autobusu městské hromadné dopravy se přímo před nimi vynořilo a zase zmizelo a nechalo jejich malé, oranžové plastové kajaky v laguně opuštěné.

Zbytek dne a celý následující strávili Fargovi na svých kajacích. Kdykoli potkali plejtvákovce, přiblížil se k nim, evidentně zvědavý. Sam a Remi každou velrybu pohladili po hlavě a zádech a potom ji sledovali odplouvat.

Večer Fargovi seděli u stolu na zadní palubě jachty spolu s posádkou a pochutnávali si na čerstvě ulovených rybách a mexických lahůdkách donesených z restaurace v městečku San Ignacio. Zůstali dlouho po setmění, povídali si o moři a jeho stvořeních, o svých životech a přátelích a rodinách, a nebe se zatím plnilo rozjasňujícími se hvězdami. I potom, co se Sam a Remi ve své kajutě uložili ke spánku, chvílemi ještě slyšeli z temnoty zvuky velrybích výtrysků.

Poté se vydali podél pobřeží na jih směrem k Acapulcu. Hned po příjezdu do města zavolali Selmě Wondrashové, své vedoucí badatelce. Jí i mladému páru, který pod ní pracoval – Peteu Jeffcoatovi a Wendy Cordenové – dali měsíc volno, ale Selma trvala na tom, že zatímco budou všichni pryč, ona zůstane v La Jolla a bude dohlížet na rekonstrukci.

Selma zvedla telefon: „Ahoj, Remi. Zoltán je v pohodě."

„Jsme tu oba," zasmál se Sam. „To rád slyším. A jak jdou stavební úpravy?"

„Nezapomínejte, že katedrála Notre-Dame se stavěla několik staletí."

„Doufám, že žertuje," poznamenala Remi.

„Ale ano. Už tu nezbyl ani jediný kousek dřeva s dírou po kulce. Přízemí a první patro jsou prakticky hotová, všechno šlape. Ve druhém patře se ještě

dokončuje malování, ale ve vašem apartmá ve třetím patře je třeba ještě týden dva pracovat. Víte, co to znamená."

„Že budu mít ve skříni konečně dost místa na boty?" optala se Remi.

„Ano," řekl Sam. „A že dva týdny v jazyce řemeslníků znamená nejmíň měsíc."

„Není nad to, pracovat pro pesimistu. Když se pak všechno povede, člověk je příjemně překvapený. Kde mimochodem jste?"

„Jsme hotoví se značkováním žraloků. Teď jsme v Acapulcu."

„Je tam všechno v pořádku?"

„Je to nádhera," odpověděla Remi. „Čerstvé ryby, kuřecí mole, tanec pod hvězdami a tak. Je to lepší než dělat kořist žralokům. Ale přemýšlíme, že se brzy vydáme domů."

„Tak jen dejte vědět. Bude na vás čekat letadlo s posádkou, které vás odveze domů. Dojedu pro vás na letiště Orange County."

„Díky, Selmo," řekla Remi. „Ozveme se. Teď je čas se ještě trochu pobavit. Za deset minut máme rezervovanou večeři. Zavolej, když nás budeš potřebovat."

„Zavolám. Ahoj."

Bydleli v hotelu v jedné ze dvou vysokých věží a tu noc, těsně potom, co se uložili ke spánku, ucítili krátké zachvění. Zdálo se, jako by se budova pár vteřin houpala, a zaslechli slabé drnčení, ale nic víc. Remi se otočila, přivinula se k Samovi a řekla: „Další důvod, proč tě miluju – bereš mě jen do hotelů přestavených tak, aby odolaly zemětřesení."

„Na seznamu vlastností muže snů to zřejmě nebude ten nejčastější bod, ale i tak jsem rád."

Druhý den se odhlásili z hotelu a vrátili se na jachtu. Jakmile ale vkročili do přístaviště, ucítili, že se něco změnilo. Kapitán Juan postával na kapitánském můstku a poslouchal rozhlasové vysílání ve španělštině tak nahlas, že ho uslyšeli, jakmile vystoupili z taxíku. George stál u zábradlí, díval se, jak přicházejí, a na jeho tváři s rozšířenýma očima se zračily obavy. Když se nalodili, zaslechl Sam slova „*sismo temblor*" a „*volcán*".

„Co se děje?" zeptal se Sam. „Další zemětřesení?"

„Jen před pár minutami. Juan snad bude vědět víc."

Sam, Remi a George vylezli na můstek a přidali se ke kapitánu Juanovi. Uvítal je slovy: „Zasáhlo to pobřeží o kus dál v Chiapasu, u Tapachuly. Je to hned u hranic s Guatemalou."

„Jak moc je to zlé?" zeptala se Remi.

„Hodně zlé," vydechl. „Říkají osm celých tři, osm celých pět. Od té doby vychází dým z Tacaná, sopky severně od města. Všechny silnice široko daleko zatarasily sesuvy půdy. Lidi jsou zranění, snad i mrtví, ale nikdo neví, kolik jich je." Zavrtěl hlavou: „Kéž bychom mohli něco dělat."

Sam se podíval na Remi a ta přikývla. „Musíme si zavolat. Začněte připravovat loď k vyplutí. Jestli jste od našeho příjezdu nestihli něco udělat, udělejte to teď."

Sam vytáhl satelitní telefon a odešel na přední palubu. Vytočil číslo. „Selmo?"

„Ahoj Same," pozdravila ho. „To se vracíte domů tak brzy?"

„Ne, něco se stalo. Kus od nás po pobřeží, v Tapachule, došlo k velkému zemětřesení. Potřebují každou pomoc a silnice do města jsou zablokované – možná kompletně celá oblast. Netuším, jaké letiště mají v Tapachule, ale rád bych, abys zavolala doktora Evanse. Požádej ho, ať objedná standardní zdravotnický balík pro případ přírodní katastrofy a pošle ho do nejbližší zdejší nemocnice – všechno, co je třeba v případě velkého zemětřesení. Řekni, že to jde na nás. Sežeň mu bankovní úvěr na sto tisíc dolarů. Zvládneš to?"

„Jistě. Kdybych ho nezastihla, pověřím nějakého svého doktora. S letištěm to je jiný problém. Zjistím, jestli to dokážou přivézt, nebo to budou muset shodit."

„My zamíříme na jih, hned jak se nám podaří vyrazit."

„Zůstaneme v kontaktu." Selma zavěsila.

Sam se rychle vrátil na můstek ke kapitánovi. „Zdá se, že jsme schopni tu dokázat něco víc než jen označkovat pár ryb."

„Jak to myslíte?"

„Silnice do Tapachuly jsou vyřazené, že?"

„Aspoň v rádiu to říkají. Tvrdí, že jejich zprůjezdnění může zabrat měsíce."

„Když jsme sem přijeli, nanosili jste na palubu spoustu jídla a vody a naplnili palivové nádrže, že ano? Takže teď prosím naložte na loď, co se na ni vejde, a vyrazíme. Nejspíš tam můžeme být za den nebo za dva."

„Ehm, to ano," odpověděl kapitán. „Možná trochu později. Ale společnost, která loď vlastní, nám takovou cestu ani zásoby nezaplatí. Nemůžou si to dovolit."

„My ano," řekla Remi. „A my jsme tady. Takže jdeme nakupovat zásoby."

Sam, Remi, kapitán Juan, George a Miguel se dali do práce. Sam půjčil velikou dodávku a společně vyrazili do Acapulca nakoupit balenou vodu, konzervované potraviny, deky a spací pytle, profesionální balíčky první pomoci a základní zdravotnické potřeby. Naložili všechno na jachtu a vyrazili znovu. Koupili kanystry benzínu, patnáct elektrocentrál, svítilny a baterie, rádia, stany, oblečení všech velikostí. Když naložili až po stropy obytné i nákladní prostory, příďovou nástavbu, a dokonce i kapitánský můstek, zastavěli také palubu velikými kontejnery s vodou, benzínem a potravinami a uvázali je k zábradlí, aby se ani na rozbouřeném moři nepohnuly.

Zatímco končili s nakládáním, Remi pověřila George a Miguela, aby obvolali acapulské nemocnice a zjistili, zda nemají navíc nějaké zásoby a léky na předpis, které by se v Tapachule mohly hodit. Nemocnice jim poslaly balíky analgetik a antibiotik na předpis, dlah a ortéz na polámané kosti. Na pohotovosti jedné nemocnice byli dokonce tři lékaři, kteří požádali, jestli by Fargovy na jachtě mohli do Tapachuly doprovodit.

Lékaři dorazili brzy odpoledne s vlastními zásobami léků a vybavení na cestu. Dvě z nich, doktorka Garzová a doktorka Talamantesová, byly mladé ženy, které pracovaly na pohotovosti; doktor Martinez byl chirurg něco po šedesátce. Svá zavazadla si hned uložili do lodi a pomohli Samovi, Remi a posádce nanosit obsah poslední plné dodávky na molo a na palubu a uložit ho do dvou neobsazených kajut v podpalubí.

Ve čtyři hodiny odpoledne vydal Sam příkaz k vyplutí a jachta se z přístavu vydala na moře na svou osmisetkilometrovou plavbu. Kapitán Juan roztočil motory na plnou rychlost a udržoval je tak, hodinu po hodině, mířili do oblasti přírodní katastrofy tou nejkratší trasou, která ještě ležela v hluboké vodě. U kormidla se postupně střídali všichni tři členové posádky,

Sam i Remi. Když právě nespali nebo nepomáhali s různými úkoly na lodi, rozdělovali pod dohledem lékařů některé zdravotnické zásoby do balíčků a souprav, které budou moct rozdělovat malým klinikám, pohotovostem i jednotlivým lékařům.

Dalšího večera, jakmile se přiblížili zpátky na dohled ke břehu, hned věděli, že se blíží na místo zkázy. Od zalidněné oblasti břehu je dělila necelá míle, ale neviděli ani jedno světlo. Sam došel ke kormidlu a nahlédl do námořní mapy. „Kde jsme?"

„Salina Cruz," odpověděl Miguel. „Je to celkem velké město, ale nevidím žádné světlo."

„Můžeme se trochu přiblížit, abychom lépe viděli?"

„Jsou tu pláže, ale taky písčiny. Jsme hodně naložení, musíme být opatrní."

„Tak dobrá," rozhodl Sam. „Přibližte se, co to půjde, a spusťte kotvu. Vyrazíme na břeh v záchranném člunu, podíváme se, co se dá dělat, a zase se vrátíme."

„Dobře." Miguel se přesunul tak blízko ke břehu, jak se jen odvážil, a spustil kotvu. Pár minut nato, když Sam, Remi a George připravovali člun, přistoupila k nim doktorka Talamantesová. Dívala se, jak Sam a George zvedají do člunu jeden z generátorů a nějaký benzín na jeho pohon. Oslovila je: „Nechte tam trochu místa pro mě a moji tašku. Jinak naložte jen jídlo a vodu."

„Musíme vyrazit několikrát," přikývl Sam, „ale tohle bude dobrý začátek."

Spustili člun ze zádi a Remi, Sam, doktorka Talamantesová a Miguel si do něj nastoupili. Miguel nastartoval závěsný motor a vydal se šikmo k pláži. Když se přiblížili na hranici příboje, vypnul motor a zvedl ho, aby se lodní šroub dostal ven z vody. Člun klouzal po vodě, ještě ho postrčila poslední vlna, a pak narazil dnem na písek.

Sam a Remi vyskočili z přídě a dotáhli člun pár metrů na pláž. Pak vyskočili i doktorka Talamantesová a Miguel a společně dotáhli člun ještě o kus dál. Miguel ještě vyhodil dál do písku kotvu, pro případ, že by k člunu dosáhl stoupající příliv.

Začali vykládat člun a na pláži se objevovali lidé, aby jim pomohli. Miguel a doktorka s nimi mluvili španělsky, Samovi tlumočila Remi.

„Je tu několik lidí s lehkým až středně těžkým zraněním," vykládala doktorka Talamantesová. „Jsou ve škole pár bloků odtud. Dojdu se na ně podívat a pak se vrátím." Popadla baterku a svou doktorskou brašnu a odspěchala po cestě se dvěma místními ženami.

Ostatní dokončili vykládání beden s balenou vodou. Miguel chvíli rozmlouval s místním mužem a potom se otočil na Sama: „Tenhle člověk pracuje na místní poliklinice a ptá se, co máme v plánu s tím generátorem."

„Ideální začátek," odvětil Sam. Rozhlédl se a zjistil, že z ulice nad nimi někdo přivezl červený dětský kočárek. Naložili elektrocentrálu na něj a odtáhli ji o tři bloky dál na kliniku v centru městečka. Sam udělal, co bylo třeba, a do pár minut generátor zprovoznil. Světla se rozsvítila, nejprve slabě a za chvíli o něco silněji, když se generátor venku mocně rozsupěl.

Když kliniku otevřeli, aby začali přijímat pacienty, dorazila doktorka Talamantesová. „Ve škole jsem pár lidí ošetřila," oznámila. „Naštěstí jsou to samé drobnosti. Doslechla jsem se, že jste to tu uvedli do chodu."

„Ví někdo něco o tom, co se děje blíž k epicentru?"

„V Tapachule je podle všeho jeden velký chaos. Dorazilo tam několik lodí, vyhrabávají zraněné a hledají zásoby, které by se daly zachránit."

„Pak bychom měli raději dostat na břeh další várku zásob a pak vyrazit do Tapachuly. Chcete tu zůstat, než přitáhneme další porci?"

„Dobrý nápad," řekla doktorka. „Mezitím stihnu ošetřit pár lidí."

„Migueli, ty zůstaň s doktorkou Talamantesovou," nařídil Sam. „S nakládáním nám může pomoct George a Juan."

Sam a Remi se rozběhli po pláži k záchrannému člunu. Sam zvedl kotvu a Remi si stoupla za něj: „Toužíš se projet za svitu měsíce jen ve dvou, anebo mi chceš dokázat, jak úžasný jsi námořník?"

„Od každého trochu," řekl. „Ale hlavně jsem si říkal, že čím míň lidí, tím víc se sem vejde zásob."

Odtlačili člun na vodu, Remi nastoupila a posadila se na příď tváří k Samovi. Sam člun ve vlnách otočil, odrazil od břehu a posadil se na prostřední sedátko k veslům. Překonal s nimi první vlnu, potom druhou, znovu

silně zabral, vytáhl vesla na člun, přistoupil k příčnému trámu, nastartoval motor a zařadil na vpřed. Loď prořízla nejbližší vlnu jako nůž, vyšvihla se na tu další a začala se vzdalovat od pobřeží.

Sam viděl jachtu zakotvenou v hlubší vodě za příbojem, ale všiml si, že se něco změnilo. Objevila se silueta další lodi, malé osobní jachty, přiblížila se k jejich jachtě a zastavila u jejího boku. Sam napočítal tři muže na můstku a další dva na zadní palubě. Když se záchranný člun přiblížil k jachtě, Sam uviděl, jak jeden z cizinců vstupuje na schůdky a mizí v podpalubí, tam, kde byly kajuty.

Sam vypnul závěsný motor a Remi pronesla do ticha: „Co se děje?"

„Otoč se a podívej se na naši jachtu," řekl. „Máme návštěvu. Radši bych se přiblížil potichu, než se ujistím, že jsou to přátelé. Sleduj je, zatímco budu veslovat."

Sam se znovu přesunul doprostřed, Remi se usadila na přídi a dívala se. Od jachty a její nové společnice je stále dělilo několik desítek metrů. Když byl Sam asi padesát metrů od jachty, obkroužil ji, přiblížil se k ní zezadu a uvázal člun k záďovému úvazníku na pravoboku, straně vzdálenější od menšího plavidla. „Řekl bych, že bude lepší se nejdřív přesvědčit, jestli je to bezpečné, než se ohlásíme."

Sam i Remi si na lavičkách stoupli a naslouchali. Slyšeli spoustu křiku ve španělštině. Slova byla i pro Remi těžko srozumitelná, ale tón byl jednoznačně zlobný. Sam se vytáhl po žebříku na zádi jachty, aby lépe viděl. Po pár vteřinách se skrčil zpátky. „Tři muži jsou s Juanem na můstku. George je svázaný na palubě a má roubík. Jeden z těch chlapů Juana právě praštil. Řekl bych, že se ho snaží přimět, aby s jachtou odplul."

„Co budeme dělat?"

„Podívej se, co najdeš v lodní lékárničce. Já se podívám do pohotovostní skříňky vzadu na jachtě." Začal šplhat po žebříku, zatímco Remi otevřela skříňku na přídi.

Šeptem na něj zvolala: „Podívej. Signální pistole." Zvedla ji v ruce. Byla to stará signální pistole vyrobená z kovu, ne z plastu. Remi vytáhla plastovou krabičku se světlicemi, otevřela ji, zlomila pistoli, nabila jedním nábojem a ostatní si schovala do kapsy u bundy.

„Dobrý začátek," zašeptal Sam. „Podíváme se, co najdu tady."

Tiše vstoupil na zadní palubu, doplížil se ke krytému prostoru pod schůdky na můstek, otevřel zapuštěnou ocelovou truhlu, odhodil pár záchranných vest a našel druhou signální pistoli. Nabil ji a z lékárničky vyhrabal ještě veliký skládací nůž, který si strčil do kapsy.

Remi se objevila za ním a ukázala na schody k můstku: „Jdeme?"

Sam přikývl a oba se vydali po schodech. Remi se skrčila těsně pod úroveň můstku po pravé straně, Sam po levé. Naslouchali. Sledovali stíny na stropě kapitánské místnosti, házené světýlky na přístrojovém panelu. Jeden z mužů právě uhodil kapitána Juana tak, že kapitán přistál na zemi vedle svázaného George.

Sam se narovnal a vyrazil k můstku. Namířil signální pistoli na jednoznačného vůdce cizí skupiny, který právě uhodil Juana. „Odhoď zbraň," řekl tiše.

Muž se ušklíbl. „To je signální pistole."

„Stejně jako tahle," pronesla Remi zpoza obou mužů. Jeden se už už začal otáčet, snad aby namířil svou zbraň na Remi.

Sam muže prudce otočil ve směru, který sám začal, a prohodil ho dveřmi ven na palubu, kde přistál a zůstal omráčený ležet. Sam vypálil ze signální pistole do trupu muže vedle Remi a ta zase zasáhla trup vůdce vedle Sama.

Kajuta se zaplnila sirnatým, dusivým dýmem, ale i přes něj viděli oslepující fuchsiové jiskry řinoucí se ze signálních nábojů, které zažehly cizincům oděv a začaly pálit kůži pod ním. Muž, kterého zasáhl Sam, zahodil pistoli a oběma rukama se snažil uhasit oheň. Rozběhl se po schůdcích, upadl na palubu, vstal a skočil přes zábradlí do vody. Vůdce skupiny se snažil neupadnout, ale Samova bota dobře namířená do kříže jeho zad ho poslala přes zadní palubu. Muž přistál na prknech vedle svého bezvládného druha, nato vstal a vrhnul se do mořských vln.

Sam podal Remi skládací nůž z nouzové soupravy. „Rozvaž George." Chytil se oběma rukama zábradlí u schůdků na můstek a svezl se po něm dolů na palubu.

Sam se podíval nahoru a spatřil Remi klečet u vstupu na můstek a svírat v ruce jednu z pistolí, které tu nechali hořící útočníci. Sam poklekl a sebral

pistoli bezvládného muže ležícího na palubě. Stoupl si ke schodům vedoucím dolů do kajut a zvolal: „Pojďte nahoru. Rychle. A ruce nad hlavu.“ Zatímco mluvil, vyzouval si nohy z bot. Bosky se přesunul nahoru za poklop nad schodištěm. Po schodech vyšel muž, otočený k Samovi zády. V jedné ruce měl pistoli a v druhé Remin počítač.

„Odhoď zbraň, ale nepusť ten počítač,“ nařídil mu Sam. „Opatrně ho polož na zem.“

„Proč bych měl dělat cokoli, co mi řekneš?“

„Protože ti mířím zezadu na hlavu pistolí tvého kamaráda.“

Muž si uvědomil, že hlas přichází zezadu, pomalu zvedl ruce a položil počítač i zbraň na palubu. Pak otočil hlavu a uviděl na palubě ležet jednoho ze svých společníků.

„Tvoji ostatní kamarádi si šli zaplavat. Co děláte na téhle lodi?“

Muž pokrčil rameny. „Věděli jsme, že všechny lodě sem připlují naložené zásobami a vybavením kvůli tomu zemětřesení. Proč jinak by sem někdo jezdil?“

„Chtěli jste sebrat potraviny a zdravotnické potřeby lidem, kteří je teď nutně potřebují?“

„My je taky potřebujeme,“ ohradil se muž.

„A na co?“

„Abychom je prodali a vydělali nějaké peníze. Lidi po zemětřesení zaplatí za takové věci majlant. A o kus dál po pobřeží zaplatí ještě víc. Jídla a vody je čím dál míň. Silnice jsou mimo provoz, nejde elektřina, takže jídlo v lednicích se kazí.“

„No, od nás určitě nic nedostanete,“ shrnul Sam.

Muž znovu pokrčil rameny: „Možná máte pravdu, a možná mám pravdu já.“ Opřel se zády o zábradlí a založil si ruce na prsou.

Na schůdcích od kajut se znovu začalo něco dít. Jako další se objevil doktor Martinez s oběma rukama nad hlavou a za ním ve stejné pozici doktorka Garzová. V zádech jim kráčel mladý Mexičan s drahou frizúrou, ve vypasovaných drahých džínách a kovbojských botách, které na lodi působily nemístně. Jednu ruku držel doktorce Garzové na rameni a k hlavě jí tiskl pistoli.

„Položte tu pistoli, a já ji nezastřelím," řekl mladík.

„Dejte si pozor," řekl Sam. „Stačí něco takového říct, a moji ženu to vždycky hrozně rozčílí."

Remi stála nahoře na schůdcích k můstku a mířila mladíkovi na hlavu.

Muž opřený o zábradlí se na ni bez zájmu podíval a řekl: „Seberte mu pistoli."

Muž ležící na palubě se zvedl a rozběhl se k Samovi. Sam mu vystřelil na nohy, muž se svalil zpátky na zem. Kolébal se sem a tam, svíjel se bolestí a se skučením se držel za nohu.

Mladík v drahých džínách oddálil pistoli od hlavy doktorky Garzové, aby zamířil na Sama, a vtom se shora ozval Remin výkřik: „Máš poslední šanci to zahodit."

„Ona umí fakt dobře střílet," podotkl Sam. „Chápeš? Prožene ti kulku zorničkou, když bude chtít."

Mladík zvedl oči k Remi a spatřil ji, jak na něj hledí přes hlaveň pistole ve stabilním dvourukém úchopu. Chvíli přemýšlel, pak položil pistoli na palubu vedle sebe a doktorka Garzová se rozběhla po palubě.

„Teď jdi ke svým kamarádům," poručila Remi. Muž vyšplhal na palubu a přidal se ke svým dvěma společníkům.

„Dobře," zavolal Sam. „A teď všichni do vody."

Muž u zábradlí zaprotestoval: „Ale–"

„Živí nebo mrtví, všichni se namočíte," řekl Sam.

Muž to přetlumočil ostatním. Dva nezranění muži pomohli přes zábradlí svému druhovi a potom vyskočili za ním.

Když Sam uslyšel poslední šplouchnutí, došel na záď, popadl kanystr s benzínem, došel k úvazníku, kde byla přivázaná menší jachta, a vylil benzín na její palubu. Pak loď odvázal a odtlačil ji od zakotvené jachty. Pět mužů plavalo k ní. Když se loď pohupovala už asi deset metrů od jachty, vzal si Sam jednu ze signálních pistolí, vystřelil světlici na palubu jachty a sledoval, jak vzplanula jasně oranžovým plamenem. Od osazenstva velké jachty mu to vyneslo vlnu aplausu.

Došel pod schůdky na můstek. „Juane?"

„Ano, Same?"

„Cítíte se s Georgem fit na práci?“

„Ano.“

„Tak nastartuj motory, zvedni kotvu a dostaň nás tamhle k tomu přístavišti. Nabereme Miguela a doktorku Talamantesovou a vypadneme odtud.“

3

Salina Cruz, Mexiko

Doktorka Talamantesová a Miguel k nim přistoupili pár minut nato. Oba se rozběhli zpátky na pláž, když se doslechli, že u břehu hoří jachta, a když uviděli svou loď mířit k městskému přístavišti, vydali se jí naproti. Během pár minut směřovali zase všichni podél pobřeží na jihovýchod.

Ještě třikrát zastavili u potemnělých pobřežních měst, aby tu vyložili bedny s čistou vodou a konzervovanými potravinami, svítilny, generátory a benzín. A v první lodi vždycky pluli všichni tři lékaři vybavení svými lékařskými brašnami.

Na každé zastávce doktoři po pár hodinách oznámili, že všechny naléhavé případy byly ošetřeny a že o menší potíže už se postarají místní lidé, nově vybavení zdravotnickými potřebami. Sam svolal všechny zpátky na pláž, Miguel je naložil do záchranného člunu. Jako poslední zůstali na pláži vždycky Sam a Remi. Jakmile se zase ocitli na palubě jachty, zvedla posádka kotvu a plavidlo pokračovalo dál kolem pobřeží směrem k Tapachule.

Za úsvitu čtvrtého dne Sam a Remi spali ve své kajutě, když zaklepal Miguel. Sam vstal a otevřel dveře. „Co je?“

„Tapachula je na dohled. Juan říká, že byste měl jít na můstek."

Sam a Remi se rychle oblékli a zamířili na palubu. Už když stoupali po schodišti k můstku, pochopili, proč je Juan nechal probudit. Za okny rozeznávali vzdálené obrysy vulkánu Tacaná, druhého nejvyššího vrcholku v Mexiku. Připomínal tmavomodrou pyramidu kilometry od pobřeží, osamělé se tyčil proti nebi. Stoupal z něj proužek šedivého dýmu, který vítr odnášel k východu.

„Technicky vzato je aktivní," vysvětloval Juan, „ale žádnou větší erupci neměla od roku 1950."

„Říkali vůbec v rádiu, že se něco děje?" zjišťovala Remi. „Řekli lidem, aby opustili domovy?"

„Zdá se, že doteď nevědí, co se vlastně děje. Tvrdí, že snad to zemětřesení něco uvolnilo nebo otevřelo nějakou trhlinu. Silnice nejsou sjízdné, takže se tam podle mě ještě ani nedostali vědci, aby zjistili, o co jde."

„Jak daleko je sopka od města?" zeptal se Sam.

„Mnohem dál, než to vypadá," odpověděl Juan. „Hora je vysoká přes čtyři tisíce metrů, a tak vypadá blíž. Ale budeme mít dost starostí i bez ní. Za dvacet minut jsme u Tapachuly."

Remi sešla dolů po schodech, došla do podpalubí ke kajutám a zaklepala na každé dveře. „Jsme skoro v Tapachule," volala.

Pár minut nato už se posádka, lékaři i Fargovi posilňovali na palubě jednoduchou snídaní složenou z kávy, vajec a ovoce. Bylo pro ně pro všechny těžké dívat se jinam než do dálky, kde po nebi stoupal sloup dýmu z vulkánu. Jak se blížili k městu, obraz zkázy začal nabírat jasné obrysy – budovy, které zemětřesení pobořilo, povalující se hromady cihel vedle stěn, které prozatím ještě stály; dlouhé řady telefonních stožárů, které popadaly a jejich elektrické vedení omotalo zaparkovaná auta nebo se jen tak povalovalo na ulicích. Tu a tam, díky panoramatickému výhledu z paluby jachty, viděli menší, stejnoměrně hořící ohně, které zřejmě vzplanuly na místech, kde bylo narušeno plynové potrubí. Jeden po druhém odcházeli od stolu, aby se připravili na vylodění.

Cestou kolem pobřeží už navštívili tolik poničených měst, že vypilovali své metody k dokonalosti. Tři lékaři, kteří už si mezitím doplnili

svou zdravotnickou výbavu, popadli každý dva veliké batohy se zásobami, které byly v posledních městech nejvíc zapotřebí. Viděli ohně, a tak si přibalili léky na popáleniny a proti bolesti. Viděli pobořené budovy, a tak si vzali dlahy, šití a – pro nejhorší případy – potřeby na amputace. Sam, Remi a George vyrovnávali krabice s vodou a potravinami, naložili první elektrocentrálu a kanystry s benzínem. Ze zkušenosti už věděli, že jejich cesta na břeh přiláká stejně tak ty, kdo jsou dychtiví pomáhat, jako ty nejzoufalejší, takže se vybavili krabicemi svítilen, lékárniček s první pomocí, nářadím na vyhrabávání lidí ze zřícených budov a stavění provizorních přístřešků.

V sedm hodin, když se ještě balili, už viděli, jak se na pláži shromažďují lidé a čekají na ně. Naložili do záchranného člunu ty nejtěžší věci, než ho spustili na vodu, pak utvořili řadu a ostatní krabice a balíky podávali postupně jeden druhému až dolů do člunu. Když byli hotoví, byl člun trochu přetížený, a tak se do něj museli pečlivě poskládat, aby ho rovnoměrně vyvážili.

Na břeh vyrazili všichni tři lékaři, Sam, Remi a Miguel, který uměl ovládat motor a bezpečně přistávat s člunem. Rozvážně využíval mořských vln, natočil člun ve správném úhlu, aby ho vlny hnaly ke břehu, ale nepřevrhly. Když se loďka přiblížila ke břehu, vypnul motor a naklonil ho, aby ochránil lodní šroub. Když kýl na přídi narazil na písek, Sam a Remi vyskočili a dotáhli člun na souš.

Místní lidé byli šťastní, když uviděli, co jim vezou. Tři lékaře okamžitě obklopili lidé, kteří dychtili je odvést do místní nemocnice a pomoct jim odnést zdravotnický materiál. Sam, Remi a Miguel vyložili zbývající zásoby na písek a odtlačili člun zpátky na moře, aby se Miguel mohl vrátit pro další náklad potravin, vody a druhý generátor.

Sam a Remi odešli s lékaři, aby nastartovali a zprovoznili první elektrocentrálu v nemocnici, a pak, když se Miguel objevil znovu, se vrátili pro druhou a dopravili ji na kliniku na druhé straně města.

Práce pokračovaly celý den a většinu noci. Zatímco rozmisťovali svůj náklad do různých částí města, vyslechli si řadu příběhů. Mnoho lidí viděli pracovat s lopatami, traktory a nákladními vozy na čištění silnic kolem

pobřeží. Další, kterým zůstaly nepoškozené domovy, k sobě brali ty, kdo o ty své přišli.

Během dalších pěti dnů po velikém zemětřesení se objevily následné otřesy. Prvních několik bylo ostrých a trvaly nepříjemně dlouho, ale jak dny míjely, zdály se být čím dál mírnější a méně časté.

Večer šestého dne čekal kapitán Juan na zadní palubě jachty, když se Sam, Remi a ostatní vrátili na záchranném člunu. V obličeji měl ustaraný výraz.

Remi šťouchla loktem do Sama: „Zdá se, že nás čekají nějaké špatné zprávy."

Remi, Sam, tři lékaři, George a Miguel se shromáždili kolem Juana, který se neklidně ošil a odkašlal si. „Dnes odpoledne jsem dostal rádiovou zprávu od charterové společnosti. Chovali se celkem trpělivě, ale chtějí od nás, abychom jejich jachtu dopravili zpět do Acapulca."

„Proč?" nechápala Remi. „Pořád za ni platíme a nic jsme jí neudělali, ne?"

„Jde o něco jiného," řekl Juan. „Byli trochu nervózní, že používáme luxusní jachtu k tahání zásob, ale věděli, že to bylo nezbytné a že v případě potřeby všechno opravíme. Ale musejí dodržovat svůj rozvrh. Za čtyři dny dorazí do Acapulca další skupina, která očekává, že bude mít jachtu k dispozici. Mají na to smlouvy." Pokrčil rameny a pozvedl prázdné ruce, aby vyjádřil svou bezmoc.

„Kolik máme času?" zeptal se Sam.

„Chtějí, abychom vyrazili dnes večer. Pak budou mít den na to, aby vyčistili a vyleštili paluby, prohlédli motory a naložili nové zásoby. Mrzí mě to."

„Dobře," řekl Sam. „Všechny dovezené zásoby už jsme vyložili a jachtu vlastně už nepotřebujeme. Co myslíš, Remi? Chceš se vrátit i s lodí do Acapulca a odletět domů?"

„Ještě ne," řekla. „Myslím, že bychom tu měli ještě pár dnů zůstat. Pořád slýchám, že lidi žijící v blízkosti sopky dál potřebují lékařskou péči a zásoby."

„Jste si jistí?" optal se Juan. „Nebude to snadná cesta. Totiž, abyste mě nepochopili špatně. Viděl jsem vás oba pracovat, když už mi samotnému docházely síly. Bylo mi ctí vás poznat."

„To nám všem," dodal George.

„I nám bylo potěšením," odvětil Sam. „Ale teď bychom se rádi pokusili pomoct lidem tam nahoře. Půjdeme dolů a sbalíme si věci, abyste mohli vyrazit k domovu."

Do debaty se vložil doktor Martinez: „Jestli mohu, raději bych se vrátil na lodi zpátky. Už jsem z nemocnice moc dlouho pryč."

Sam se otočil na ostatní: „Doktorko Garzová?"

Doktorka odpověděla: „Doktorka Talamantesová a já tu ještě pár dnů zůstaneme. A mimochodem, říkejte mi prosím Mario. Už jsme toho spolu prožili tolik, že mám pocit, jako bychom se znali celé roky."

„A já jsem Christina," dodala doktorka Talamantesová.

Netrvalo dlouho a skupinka stála na zadní palubě se svými batohy. George a Miguel jim pomohli do záchranného člunu a odvezli je zpátky na pláž. Když byl člun opět prázdný, Sam a Remi ho odtlačili do hlubší vody.

„Bude se nám stýskat," řekl Miguel.

„To je dobře," odpověděla Remi. „Přátelům se po sobě má stýskat. A až se zase setkáme, budeme si mít co vyprávět o svých dobrodružstvích."

Záchranný člun se rozjel k jachtě, Sam vzal jejich batohy a spolu s Remi odešli přes pláž po ulici k budově školy, která se momentálně používala jako dočasný příbytek. „Jsme tu teď jako trosečníci, víš o tom?"

„Trosečnice na tropické pláži s mužem, kterého miluje?" řekla Remi. „To zní dobře."

„Velmi romantická výpověď na ženu, která strávila den házením lopat štěrku a asfaltu do puklin v ranveji. Jen doufám, že ta dobrodružství, o kterých jsi mluvila, budou tak zábavná, jak jsi naznačovala Miguelovi."

Stoupla si na špičky a políbila ho: „To bude v pohodě, a ještě uděláme aspoň kousek něčeho dobrého. Kdybychom tu nebyli, trčeli bychom doma a otravovali tesaře a elektrikáře tak, že by ten náš dům nikdy nedodělali."

„Máš pravdu," řekl. „Pojďme se podívat, jestli pro nás ve škole zbyla trocha místa. Zavoláme Selmě, aby si nedělala starosti, a zítra se tu můžeme trochu poptat a zjistit, jak zorganizujeme tu záchrannou výpravu k sopce."

Volcán Tacaná, Mexiko

V poledne následujícího dne Sam a Remi spolu s desítkou dalších dobrovolníků seděli pod horkým sluncem vzadu na korbě náklaďáku a poskakovali po rozbité silnici směrem k Volcánu Tacaná. Vedle nich seděly jejich přítelkyně z lodi, doktorky Christina Talamantesová a Maria Garzová, a naproti ještě několik dalších lidí, s nimiž se seznámili v posledním týdnu. Byli mezi nimi dva bratři něco po dvacítce jménem Raul a Paul Mendozovi, kteří na venkově pod sopkou vyrostli, a vysoký, zamlklý muž jménem José, jenž vlastnil advokátní kancelář v Tapachule, kterou mu poničilo zemětřesení. José Sánchez měl hustý knír, který mu zahaloval ústa tak, že člověk prakticky nepoznal, jestli se směje, nebo mračí.

Zatímco se kolem dlouhých mil obdělávaných polí vzdalovali od města a zanořovali do vnitrozemí, Remi upírala zrak do dálky na modrý trojúhelník sopky Tacaná. Christina Talamantesová si toho brzy všimla. „Zdá se, že už žádný kouř není vidět. Třeba se zase uklidní na dalších sto let nebo tak."

„Nebo si třeba šetří sílu, aby nám mohla vychrlit na hlavu oheň a popel a pohřbít nás v lávě," dodal José. „Slovo ‚Tacaná' v mayštině znamená ‚Ohnivý dům'."

„Doufejme, že tentokrát svojí reputaci nedostojí," řekl Sam.

Jeli ještě další hodinu, než dorazili k malému městečku Unión Juárez. U hlavní cesty stály dvě malé cihlové budovy, které se částečně zřítily, a další dvě, z nichž popadaly některé střešní tašky. Na náměstí uprostřed městečka si řidič a španělsky mluvící dobrovolníci šli promluvit s místními lidmi, kteří postávali okolo. Sam a Remi se drželi u Christiny, která jim tlumočila. Krátce si promluvila s indiánsky vyhlížejícím párem a potom vysvětlila Fargovým: „Silnice skončí asi za sedm kilometrů."

„A dál?" zeptal se Sam.

„Dál půjdeme pěšky," řekla. „Ta paní říká, že je tam pěší stezka a z ní se odpojuje spousta dalších menších stezek, které vedou do horských vesnic."

„Říkali ti něco o tom, jak to tam vypadá?" zjišťovala Remi.

„Varovala mě, že tam bude zima. Vrchol je ve výšce přes čtyři kilometry."

„Na to jsme připravení," odvětila Remi. „Vlastně se s vámi můžu o pár věcí podělit. Vzala jsem pár funkčních a flísových vrstev navíc, protože v Tichomoří může být v noci dost chladno, zvlášť když fouká vítr."

„Díky," řekla Christina. „Vzala jsem si teplé oblečení, a Maria taky, protože jsme čekaly, že budeme spát venku. Ale možná tvou nabídku rády přijmeme za den nebo dva."

„Říkala ta paní ještě něco?"

„Po zemětřesení následovalo několik lavin a část vodních zdrojů vesnic může být kontaminovaná. Jsou tam nějací zranění, kterým s Marií můžeme pomoct, a asi i pár takových, na které stačit nebudeme. Ty by bylo třeba evakuovat."

„Najdeme u každé vesnice nějaké místo na přistání helikoptéry," vložil se do debaty Sam.

„Díky," řekla Christina. „A já teď půjdu za Marií do kostela a tam zjistíme, jestli se dá promluvit s někým z hory, kdo sem přišel hledat přístřeší. Půjdete s námi?"

V kostele se Maria a Christina setkaly s pěti rodinami z horských vesnic. Mluvily s rodiči a děti se mezitím rozešly k Remi a usadily se jí na klíně. Fascinovaly je její dlouhé rudohnědé vlasy a dětské písničky zpívané v jejím exotickém domorodém jazyce, angličtině. Nakonec je cizinka obdarovala proteinovými tyčinkami s oříšky a čokoládou.

Po nějaké době se před kostelem objevil řidič náklaďáku a skupinka lidí si vylezla nahoru na korbu, aby se vydala na poslední část své cesty. Zanedlouho dorazili na konec silnice s balvanem značícím začátek pěší stezky. Dobrovolníci jeden po druhém seskočili z náklaďáku a naložili si na záda těžké batohy se zásobami. Ještě si navzájem pomohli upravit popruhy a potom vyrazili.

Výstup po strmé horské stezce byl těžký a pomalý. Po většinu jejich dosavadní cesty byly lesy vykácené a prořezané, ale na hoře na ně nikdo nesáhl, a tak jim přes cestu visely závoje listoví. Utábořili se na rovné mýtině obklopené stromy s ovocem, které vypadalo jako malá avokáda a bratři Mendozovi mu říkali criollo; pak spali až do úsvitu, kdy je probudilo slunce. Když postoupili do větší nadmořské výšky, nížinné stromy vystřídaly horské borovice jménem pinabete.

Stejným způsobem pokračovali další tři dny. Každé ráno sbalili tábor, šli, až dorazili do další vesnice a promluvili s jejími obyvateli, aby zjistili, jakou pomoc nejvíc potřebují. V každém sídle Christina s Mariou vyšetřily pacienty a ošetřily zranění a nemoci. Remi jim pomáhala, obhospodařovala zásoby léků a vybavení, omývala a obvazovala a podávala předepsané dávky, aby lékařky mohly přejít hned k dalšímu pacientovi. Sam zase se skupinou dobrovolníků a místních farmářů pracoval na přestavbě a vyztužení sídel, pomáhal vyměňovat rozbité trubky a vedení, instaloval generátory, aby obnovil přísun elektrického proudu.

Na konci pátého dne na hoře, když leželi ve stanu na kraji vesnice poblíž hranice dvou a půl kilometru, Sam konstatoval: „Musím se přiznat, že jsem rád, že jsme se k tomuhle rozhodli."

„To já taky," odpověděla Remi. „Řekla bych, že je to jedno z nejvíc uspokojujících období mého života."

„Máš vynikající vkus."

„Ty máš zase vynikající sebevědomí," řekla. „A já jdu spát."

Dalšího rána šli Sam a Remi v čele procesí do další vesnice. Vyrazili po drobnější postranní stezce, která podle zdejšího starosty měla vést na jejich poslední zastávku, a brzy se dostali hodně daleko před ostatní. Počkali, až je ostatní uvidí, a pak pokračovali dál. Ale netrvalo dlouho, a měli znovu velký náskok.

Sam a Remi dorazili ke svahu, který po zemětřesení poznamenala kamenná lavina. Pokryla celý úsek stezky hlínou a kamením, které vypadalo jako čedič. Museli hromadu obejít, opatrně se vyhýbali velikým popadaným balvanům. Vtom se oba zastavili.

Jeden z ohromných kusů čediče, který jim ležel v cestě, určitě nebyl přírodního původu. Byl to dokonale pravidelný čtyřúhelník se zaoblenými rohy nahoře. Mlčky oba přistoupili blíž. Spatřili v kameni vyrytý obrys muže se zahnutým nosem a protaženou lebkou mayského aristokrata ve složité opeřené čelence. Dál byly na kameni sloupce složitých symbolů, podle všeho mayské písmo. Oba manželé zvedli oči k horské stěně, sledovali vzhůru strž v zeleném listoví, snažili se vystopovat trasu laviny až k jejímu začátku.

Neodolatelná přitažlivost je přinutila, aby se oba naráz dali do šplhání. Vystoupali po strmém úbočí až na místo, které bylo dokonale rovné jako plošina, dlouhé asi devět metrů a asi šest metrů široké. Prostor byl ohraničený stromy, na něm samém ale žádný nerostl. Sam a Remi viděli, že část plošiny se odlomila a zřítila spolu s lavinou.

Sam zabodnul nůž pár centimetrů do hlíny. Oba uslyšeli, jak čepel narazila na kámen, a když jí pohnul, ozval se škrábavý zvuk.

Remi se rozhlédla. „Terasa?" nadhodila. „Nebo nějaký vchod?"

Znovu si prohlédli strmou skalní stěnu. Na jednom místě byla čerstvá vrstva hlíny, která sem spadla shora, a jakási nejasná prohlubeň. „Mohlo se to sesout, když padal ten velký kamenný kvádr," uvažoval Sam. Zabodnul do země nůž, pak si sundal batoh a vyhrabal z něj skládací lopatu. Vzal ji do natažené paže a seškraboval ze skalní stěny vrstvu hlíny.

„Opatrně," varovala ho Remi. „Nechceme, aby se na nás sesypal zbytek hory." Také si ale sundala batoh, vyndala z něj malou sekyrku, kterou si štípali dříví na oheň, a přidala se k němu. Když odstranili vrstvu hlíny,

objevila se před nimi stěna z černé vulkanické horniny. Sam do ní několikrát zabodnul lopatu. Byla křehká a porézní jako pemza a odlupovala se ve velkých kusech. Sam kývl na Reminu sekyrku: „Můžu?“

„Poslož si,“ podala mu ji.

Sam začal postupně odsekávat vrstvu vulkanického kamene. „Vypadá to, že tudy někdy tekla láva, spustila se tudy dolů jako... opona.“

„Přes vchod?“

„Tak jsem se to neodvážil vyjádřit,“ řekl. „Nevíme, jestli je to něco jako vchod, ale rozhodně to tak vypadá.“ Udeřil sekyrkou důrazněji, až se velký kus horniny prolomil dovnitř a objevil se černý otvor.

„Stačí jen pořádně zaklepat,“ podotkla Remi. „Co myslíš, že to je? Hrobka?“

„Tady nahoře? Já bych tipoval nějaké posvátné místo, třeba svatyně nějakého boha, co měl na starosti vulkány.“

Sam zvětšil otvor, vytáhl z batohu svítilnu, poslal její paprsek do otvoru a nakonec se jím protáhl sám. „Pojď dál,“ zavolal. „Je to staré obydlí.“

Uvnitř uviděli místnost vyrobenou z tesaného kamene a potom bíle omítnutou. Všechny stěny zdobily barevné obrazy mayských mužů, žen a bohů v jakémsi procesí. Některé postavy obětovaly bohům tím, že se řezaly do těla nebo si probodávaly jazyk ostnem. Postavou, která obrazům na každé stěně vévodila, byla však kostra, které se z důlků v lebce houpaly oční bulvy.

Svítilny Sama a Remi se však na výjevech na dlouho nezastavily. Oba vykročili hlouběji do místnosti, přitahováni mimořádným pohledem. Na nabílené kamenné podlaze spočívalo vysušené tělo muže, tmavé a kožovité. Měl na sobě jen bederní roušku a pár sandálů ze spletených rostlinných vláken. Ve vytažených ušních lalůčcích měl veliké zelené jadeitové náušnice. Kolem krku měl jadeitové korále s vyřezávaným kotoučem uprostřed. Oba přejížděli paprsky svítilen sem tam po scvrklé postavě. Vedle mužova těla ležel široký kameninový hrnec zakrytý poklicí.

Remi otočila rukojetí svítilny, aby se paprsek rozšířil. „Měla bych udělat pár fotek, než půjdeme blíž.“

„Nebo než dojde k dalšímu následnému otřesu a spadne na nás strop."

Remi podala Samovi svou svítilnu a vyfotila telefonem několik snímků s bleskem. Obešla mrtvého muže kolem dokola, aby ho zachytila z každého úhlu. Vyfotila všechny čtyři stěny, strop, podlahu i hrnec vedle muže. „Je mumifikovaný. Trochu připomíná incké horské pohřby nebo Moche a Chimú na chilském pobřeží."

„To je fakt," přikývl Sam. „Ale tohle nebyl pohřeb."

„Ne," souhlasila Remi. „Spíš to vypadá, že tu přebýval, aspoň dočasně, a zemřel. Tamhle jsou vyřezávané dřevěné nádoby s nějakými semínky. Zřejmě ovoce, které shnilo. A tamhle je další nádoba, která mohla zachycovat dešťovou vodu."

„V opasku má obsidiánový nůž a pár opracovaných kamenů, kterými něco krájel u toho dřevěného žlabu."

Remi fotografovala hrnec malovaný mayskými výjevy, které všechny znázorňovaly jediného muže – jednou jedl, jinde svíral štít a válečnou palici nebo klečel před jakýmsi hrůzostrašným božstvem, které vypadalo jako napůl kočka a napůl troll.

„Copak asi bylo uvnitř," prohodil Sam.

„Ať to bylo cokoli, zřejmě to tam pořád je. Zdá se, že poklice je nějak přidělaná, jakoby lepidlem. Zřejmě bychom to neměli otevírat, abychom to nepoškodili. Uhni mi ze záběru. Chci ty fotky poslat Selmě, než se mi vybije baterie."

„Dobrý nápad." Sam vylezl ven otvorem v lávové oponě, telefonem vyfotil vstup a skalní stěnu nad a pod sebou. Když se otočil dolů ke stezce a kvádru opracovaného kamene, který ji přetínal, uviděl blížit se zbývající dobrovolníky. „Haló!" zavolal. „Tady nahoře!"

Řada lidí se zastavila a zvedla hlavy. Sam zamával rukama, aby ho uviděli šedesát metrů nad sebou. Chvíli zaváhali a potom začali stoupat k němu.

Zatímco Sam čekal, až dorazí ostatní, Remi vylezla otvorem obydlí vedle něj na plošinu. „Co tu děláš?"

Ukázal na ostatní: „Zavolal jsem je, ať se přijdou podívat."

„Předpokládám, že by se nám stejně nepovedlo to utajit."

„Ani den. Ne s těmi tesanými futry, co se povalují dole na stezce. Budeme potřebovat jejich pomoc, aby to místo zůstalo v bezpečí, dokud ho nepředáme místním úřadům."

„Máš pravdu," řekla. „Může to být významný nález. O žádných jiných mumifikovaných Mayích jsem neslyšela."

Za pár minut se k nim připojili Christina a Maria, bratři Mendozové a José Sánchez. Christina se rozhlížela kolem sebe: „Co je to za místo?"

„Nejsme si jistí," odpověděla Remi. „Je to nějaké mayské obydlí, které podle všeho pohřbila tekoucí láva. Myslíme si, že je to nějaká svatyně nebo posvátné místo, zřejmě zasvěcené této hoře. Mayové měli také mnoho bohů, kteří žili na nebi nebo v nitru Země. U sopky může jít klidně o obojí. Vzpomínám na jedno božstvo jménem Bacab, které žilo tam i tam."

Maria se otočila ke vchodu: „Můžeme vstoupit dovnitř, aniž bychom to poškodili?"

„Byli jsme tam," řekl Sam. „Myslím, že to bude v pořádku, pokud nebudete na nic sahat. Jsou tam ostatky nějakého muže. Jsou mumifikované – ne záměrně, ale zdejšími podmínkami. Zdejší nadmořská výška a suchý vzduch ho zřejmě zakonzervovaly stejně jako mumie v Peru a Chile. Někdy později zapečetila vchod láva, což k tomu zřejmě hodně přispělo."

Všichni dobrovolníci si vzali svítilny a po jednom navštívili jeskyni. Když jeden vyšel ven, vystřídal ho další. Když si příbytek prohlédli všichni, shromáždili se na vstupní plošině, zamlklí a v posvátné úctě.

„Co s ním budeme dělat?" zeptal se Paul Mendoza.

„Zveřejníme to," řekl José Sánchez. „Lidi budou platit, aby se sem dostali."

„Ne," řekla Maria. „Musíme sem dostat státní úřady. Archeologové–"

„Archeologové tu teď moc nezmůžou," přerušila ji Christina. „Silnice jsou zablokované, a až je zprůjezdní, asi by nebylo fér evakuovat nejdřív nějakou mumii, když všude kolem čekají živí lidé na převoz do nemocnic."

„Není to jen nějaká mumie," namítl Sánchez. „Je to národní poklad."

„Ať umřel včera nebo v roce 900, hlavní je, že je mrtvý," odpověděla Maria. „Není v nebezpečí jako člověk, který potřebuje transplantaci. Ujistíme se, že je chráněný, a nic víc pro něj udělat nemůžeme."

Sam je přerušil zvednutím ruky. „Prosím, všichni. Zatím na to nepřišla řeč, ale Remi a já máme s takovými nálezy určité zkušenosti. Byli jsme na mnoha archeologických expedicích v různých částech světa. Zatím nevíme, kdy se ten člověk ve svatyni ocitl. Má ale jen obsidiánový nůž a nic, co by bylo vyrobené ze železa nebo oceli. Vypadá to na klasické mayské období, což znamená, že zřejmě pochází z let 300 až 900 našeho letopočtu. Viděli jste, že má jadeitové šperky, které ho umisťují do nejvyšší společenské třídy. Zřejmě to byl kněz nebo šlechtic. Vědci se od něj mohou hodně dozvědět. Dosud nevíme o žádných pozůstatcích z mayského klasického období, které by byly tak perfektně dochované."

„Co bychom podle vás měli dělat?" zeptal se Paul Mendoza.

„Normálně bychom řekli znovu zapečetit vchod a přivolat archeology," řekla Remi. „Ale nacházíme se uprostřed oblasti po přírodní katastrofě. Bude chvíli trvat, než se sem dostanou. A s tím tesaným pilířem na stezce neexistuje způsob, jak to místo utajit."

„Podle mě bychom tu měli přes noc držet hlídky," navázal Sam. „Pak můžeme přivést starostu nejbližší vesnice, aby pochopil význam toho místa pro lid a mohl přesvědčit své lidi, aby vypomohli. Jiné části Mexika a Střední Ameriky z podobných archeologických nalezišť ekonomicky těží. Lidé sem budou chtít přicházet, studovat to místo a třeba i pokračovat v odkrývání. Ale když o tom cizím řekneme hned, rozhlásíme to, než místo stihnou prostudovat vědci a vše bude zničeno. Přijdou sem zloději a lovci pokladů a rozkopou to tu na všechny strany, ještě než sem vědci dorazí."

„Vy jste si tím vším docela jistý, že?" řekl Sánchez. Evidentně byl rozzlobený.

„Tímhle docela ano," přikývl Sam. „Už jsme to viděli mnohokrát. Nedocenitelné artefakty zmizelé, než je někdo stihl identifikovat, zdi podhrabané a zbořené, lidské ostatky odhozené stranou a vystavené živlům."

„A co kdyby se to stalo? Je to koneckonců naše, ne vaše. Všechno z těch starých dob patří mexickému lidu. Podle zákona i morálně to patří nám. Tihle lidé byli naši předkové."

„Máte naprostou pravdu," řekl Sam. „Každý mexický občan vlastní jednu stotřináctimiliontinu toho, co jsme našli. Chceme, aby každý z nich dostal svůj podíl, což znamená předat nález mexickým úřadům."

Do debaty se vložila Christina: „José, nechovej se jako osel. Tohle je kus mexických dějin. Samozřejmě že ho zachováme."

„Vy jste se Samem Fargem velcí kamarádi, viď? Vaše projížďka na jachtě musela být nesmírně příjemná."

„Doktorky s námi jely proto, že jsou nesjízdné silnice a ony se potřebovaly dostat sem, aby mohly pomáhat zraněným," pronesl Sam. „Tak je prosím neurážejte svými narážkami, že šlo o něco jiného."

Maria procedila mezi zuby pár velmi rychlých španělských slov.

José Sánchez najednou vypadal šokovaně a trochu zahanbeně. „Moc mě mrzí, co jsem řekl. Přijměte prosím mou omluvu, vy všichni. Budu dělat, na čem se dohodneme, a rád pomůžu se zachováním nálezu."

„Děkujeme, José," řekla Remi. „Teď ze všeho nejvíc potřebujeme postavit tábor na noc. Měl by být o kus dál odtud, aby to tu nenašlo moc zvědavců."

„Já se po nějakém místě podívám," nabídl José. Vydal se po plošině a minutu nato zmizel za křivkou hory.

Bratři Mendozové se za ním dívali, jako by měli chuť ho následovat a do výběru místa taky zasáhnout.

„Já bych ho nechal chvíli samotného," nadhodil Sam. „Vrátí se, až se s tím srovná."

„Dobře," přikývl Raul.

Sam se otočil k doktorkám: „Christino, Mario, mám dojem, že jsme s Remi možná způsobili problém, když jsme otevřeli tu lávovou pečeť vchodu do svatyně. Muž, který tam leží na zemi, byl zřejmě zakonzervován vzduchotěsným prostředím, které se teď ale změnilo. Teď k němu může vzduch. Nenapadá vás nějaká rada?"

„Nejlepší by bylo ho zmrazit, což ale nedokážeme," řekla Christina.

Maria dodala: „Myslím, že jste měli pravdu v tom, že ho zakonzervovaly podmínky tady nahoře v horách. Suché, chladné dny a studené noci nad třemi tisíci metrů jsou na to ideální. Takže prozatím bude podle mě v pořádku. Ohrozíme ho ve chvíli, kdy ho odneseme dolů do tropického lesa."

Sam uvažoval: „Třeba by se nám podařilo vyrobit provizorní přepravní box, vzduchotěsný a chlazený, ve kterém bychom ho odnesli dolů."

„To zní jako nejlepší možnost," přikývla Maria.

„Kde je tu nejblíž led?" napadlo Christinu.

„Nad námi," řekl Sam. „Zdá se, že asi ve třech tisících sedmi stech metrech jsou ledová pole. Včera jsem je viděl. Možná bych mohl vylézt nahoru a navštívit to nejnižší z nich."

„Pytle na těla," prohodila Christina.

„Cože?"

Maria vysvětlila: „Když zdravotnické týmy vyrazí na místo katastrofy, někdy nacházejí lidská těla, která je třeba zabalit do pytlů, aby se zabránilo šíření chorob. Takže s sebou obvykle nosíme pár pytlů. Můžeme použít tři nebo čtyři naráz, aby se teplota těla měnila co nejméně. Pytle jsou vzduchotěsné a pevné. Kdybychom ho dali do jednoho pytle, obložili ho ledem a přes něj dali další jeden dva pytle, měl by zůstat čerstvý."

„Půjdu s tebou," ozvala se Remi Samovi vedle ucha.

Zavrtěl hlavou. „Nezdá se mi jako nejlepší nápad, abychom riskovali oba dva."

„Šplhat nahoru na ledové pole sám je ještě horší."

„Neřekl bych," odpověděl. „Mohlo by to ušetřit jeden drahocenný exemplář."

„Ty sám jsi celkem drahocenný exemplář, a dva také uneseme dvakrát tolik ledu," namítla. „Teď se hádej."

„Máš dojem, že se s tebou hádám, jen aby bylo po mém?"

„Nikdy," zalhala.

„Tak dobře," ustoupil. „Půjdeme oba."

„Kdyby se cokoli pokazilo, aspoň s sebou budeme mít ty pěkné pytle," řekla Remi.

Remi a Sam si vyprázdnili batohy. Vzali si jen každý jeden pytel, vodu, flísové oblečení a bundy, Remi sekyrku a Sam lopatu. Pak se vydali na cestu.

Bylo teprve poledne, když vyrazili, ale byl to náročný výstup. Dařilo se jim postupovat bez lezeckého vybavení jen díky tomu, že nepravidelný povrch hory nabízel hodně výstupků a opor pro nohy. Po nějaké době se zadýchaní a unavení ocitli na holé zemi návětrného svahu, kde už nerostly stromy.

„Jsem ráda, že jsme před tímhle strávili pár dnů nad hranicí tří kilometrů," podotkla Remi.

„To já taky. Jen doufám, že se to povede. Rád bych tam dorazil co nejdřív a do tmy byl už na cestě zpátky."

„Jestli udržíme tohle tempo, měli bychom to zvládnout."

„Jasně," řekl. „Každý by to zvládl, kdyby udržel tohle tempo."

Zasmáli se tomu a vyrazili kupředu ještě rychleji než předtím. Brzy už stoupali mlčky, příliš zadýchaní, než aby jim hovor byl příjemný. Vždycky jednou za čas se Sam otočil a zeptal se: „Jsi v pohodě?" a Remi odpovídala: „Zatím jo."

Pozdě odpoledne dorazili na tu část hory, kterou už pokrýval sníh, a zastavili se, aby se rozhlédli. Nahoře před nimi byla jedna veliká kaldera a další tři menší podél hřebene. Sam natáhl ruku k bělavým proužkům: „Vidíš? Směrem od kaldery je sníh jenom na samých hřebíncích."

„Kaldera musí být horká," usoudila Remi.

„No, zkusíme najít a sebrat trochu ledu a vrátit se rychle zpátky dolů."

Propracovávali se skalnatou pustinou mezi kalderami k ledovým jazykům. Když k nim dorazili, odhrabali sníh a narazili na pevný led. Samovou lopatou a Reminou sekyrkou z něj odsekali volné kusy, které se daly vyzvednout. Nasbírali led, až ho měli tolik, kolik unesli. Dali ho do pytlů na těla, ty pak zabalili do bund a flísových oděvů, vrátili je do batohů a vydali se zpátky k vrcholu stezky.

Zatímco spěchali ke stezce, ozvalo se hluboké dunění a skalní půda pod jejich nohama se začala chvět. Cítili, že na ní nedokážou udržet rovnováhu. Oba pokrčili kolena, posadili se a nechali popruhy batohů sklouznout z ramen v očekávání dalších otřesů. Dunění a vibrace pokračovaly celou minutu a potom další.

„Máš strach?" zeptala se Remi.

„Jistě že mám," odpověděl Sam. „Netuším, jestli jsou to jen následné otřesy, anebo se celá horní půlka hory utrhne a vystřelí nás někam do stratosféry."

„Jen zkouším tvůj zdravý rozum," řekla.

Když dunění trochu ustoupilo, uvědomili si přítomnost dalšího zvuku, syčení, které přecházelo téměř ve hvizd. Začalo přerůstat v hukot a postupně v burácení, které připomínalo motor letadla. Ve chvíli, kdy se začali rozhlížet po jeho zdroji, se v jejich zorné linii na druhé straně sněžného pole objevil oblak páry. Byla bílá a chrlila se pod vysokým tlakem odkudsi z hory pod nimi.

Vyrazili na cestu, jakmile si dokázali nasadit batohy zpátky a usadit si je na zádech tak, aby vyvažovaly hmotnost ledu. Kráčeli rychle, někdy téměř poklusem v místech, kde byla vulkanická hornina čistá a pevná.

Když dorazili na začátek stezky, po které přišli nahoru, slunce už bylo nízko. Jeho již vodorovné paprsky jim zářily do očí ze západu od Mexika a házely nedozírný stín na zelené lesy Guatemaly na východě. Sunuli se dolů bez zbytečného zdržování, míjeli již známá místa. Tentokrát museli dávat pozor na to, aby je setrvačnost nesvrhla z opěrných bodů kamsi do otevřeného prostoru.

Nyní už viděli zdroj hluku a oblaku páry. Byla to trhlina ve skalnatém úbočí, odkud pod obrovským tlakem prýštily proudy horkého vzduchu a vody. Snažili se držet od páry co nejdál, ale nemohli se zatoulat moc daleko, aby se neztratili. Jakmile minuli trhlinu, pocítili poněkud váhavou úlevu. Avšak o hodinu později, když slézali skalní útvar připomínající řadu zamrzlých vodopádů, začala země dunět znovu.

„Radši počkáme," řekl Sam. Oba si našli pevné záchyty a posadili se, Remi položila Samovi hlavu na rameno. Drželi se na svých místech, zatímco dunění zesilovalo a celá hora se chvěla. Otřesy teď byly prudší a pár metrů nalevo od nich uvolnily dvě sprškы kamenů, které se prohnaly po skále, zasáhly další kameny a potom se odrazily do vzduchu, aby o chvíli později se slyšitelným nárazem dopadly kdesi hluboko pod nimi.

Pak se opět rozhostilo ticho a oni pokračovali v sestupu. Šlo to teď pomaleji, protože místy se jim na cestu sesypaly další hromady kamení, zakryly jim dřívější opěrné body a donutily je nakračovat na nevyzkoušená místa. Když padla tma, vybírali pečlivě každý krok s pomocí svítilen. Otřesy se vrátily ještě jednou, ale to byli právě na otevřeném, nechráněném místě,

kde byli extrémně ohrožení padajícími kameny, takže jim nezbývalo než co nejrychleji pokračovat dál.

Teprve asi v jednu hodinu v noci došli Sam a Remi na místo, odkud vyráželi. Kráčeli dál nad hlavní cestou, až došli na místo poničené svatyně. Když se blížili k malé plošině, uviděli umělý svit mobilního telefonu. „Zdá se, že satelitní telefon tu má ještě někdo další," prohodila Remi. „Myslím, že to bude José," řekl Sam a Remi zavolala: „Haló, tam dole. To jsme my!"

Svit telefonu zmizel a po plošince se dala do pohybu lidská silueta. „Tudy!" Byl to Josého hlas. Rozsvítil svítilnu a posvítil jim na cestu ke svatyni. „Musíte být utahaní," řekl. „Ukážu vám cestu do tábora."

„Nejdříve uložíme našeho přítele k ledu," usmál se Sam.

Sam, Remi a José vstoupili do svatyně. Položili na zem nový pytel, opatrně do něj muže zvedli a potom za ním pytel zavřeli.

„Působí tak lehce," podivil se José.

„Zbylo z něj jen o málo víc než kostra," odpověděla Remi. „Kosti tvoří asi jen patnáct procent živé hmotnosti, která se skládá převážně z vody." Obložili pytel ledem a pak ho zavřeli do druhého a nakonec do třetího.

Zvenčí uslyšeli kroky. Raul Mendoza na ně zavolal: „Jsem na řadě se stráží," a strčil hlavu do vchodu. „Ach, Fargovi. Rád vás vidím. Když se hora začala třást, měli jsme o vás starost."

„Je nám fajn," odvětila Remi, „a až se trochu prospíme, bude nám ještě líp."

Pak Fargovi odešli za Josém po cestě, která musela být pozůstatkem jakési starodávné stezky po úbočí, na další rovné místo, kde stály všechny jejich stany. Sam zvedl paprsek svítilny po skalní stěně: „Co je nad námi?"

„Žádné převisy ani velké balvany. Dnes při těch otřesech sem nic nespadlo."

„Díky, José. A děkujeme za pomoc s mumií."

„Dobrou noc," řekl. Fargovi si zalezli do svého stanu a zavřeli za sebou klopu, aby je ochránila před ranním sluncem, které přijde určitě příliš brzy.

Volcán Tacaná

Sam se probudil bzučením Remina satelitního telefonu a uvědomil si, že slunce už je vysoko. Rukou chvíli bloudil po podlaze malého stanu, až telefon našel. „Haló?“

„Same?“ řekla Selma Wondrashová. „Kde jste, vy dva?“

„Asi tři kilometry nad mořem, na aktivní sopce jménem Tacaná. Dnes se vracíme dolů. Děje se něco?“

„To posuďte vy sami,“ řekla. „Právě jsem vám poslala jeden článek, který se objevil dnes ráno v jedněch novinách v Ciudad de México.“

„Dobře. Zavolám ti, až se na to podíváme.“

Ukončil hovor, přešel do své e-mailové schránky a našel tam zprávu s přílohou. Kliknul na článek a uvítala ho barevná fotografie interiéru mayské svatyně, těla a malovaného hrnce. „A-ou,“ řekl.

Remi otevřela oči a posadila se. „Co je?“

Otočil k ní malý displej a ona zalapala po dechu. „Jak se to mohlo stát?“

Sam rychle prolistoval článek a prohlédl si všechny fotografie. Našel podobiznu celé skupiny v poslední horské vesnici a ukázal ho Remi. „Pamatuješ, kdy se tohle fotilo?“

„Jasně. Všichni jsme se seřadili a potom...,“ odmlčela se. „José podal svůj mobil starostovu bratrovi.“

„A ten ho potom vrátil zpátky Josému. Takže víme, kde se tam ta fotka vzala.“

„José ji poslal reportérům, evidentně, spolu s celým článkem. Takže si teď obstarám lepší překlad, než jaký svedu sama.“ Sebrala Samovi telefon, protáhla se stěnou stanu a zmizela.

Když ji Sam dohnal, seděla vedle Christiny, která překládala. „Objev učinili Sam a Remi Fargovi, členové dobrovolné výpravy, která přinesla pomoc do odlehlých vesnic na Tacaná...“ Odmlčela se. „Dává vám všechny zásluhy, ale absolutně nic z toho nevynechává. U obrázku jsou celá jména nás všech, vyprávění vypadá docela přesně.“

„Oceňuji jeho pravdomluvnost,“ odpověděla Remi. „Jen jsme si mysleli, že máme trochu víc času, než se to dozví celý zbytek světa.“

„No, takže nemáme,“ zhodnotil Sam. „Teď bychom se měli raději rozhodnout, co uděláme.“ Rozhlédl se po táboře: „Kde je vlastně José?“

Remi vstala a rozhlédla se: „Když jsme se večer vrátili, měl hlídku u svatyně.“

Sam se dal do běhu. Přeběhl celou plošinu a vystoupal po úzké stezce, až dosáhl místa poblíž svatyně, kde se zase rozšiřovala. Stál tam Raul Mendoza. „Dobré ráno, Same,“ pozdravil. „*Buenos días.*“

„*Buenos días*,“ odpověděl Sam. Naklonil se do vchodu a uviděl, že je všechno tak, jak to bylo předtím. Tělo leželo stále v pytlech, hrncem nikdo nehýbal a také dřevěné nádoby byly nedotčené. Vrátil se k Raulovi: „Neviděl jsi tu náhodou dnes ráno Josého?“

„Ne,“ odpověděl Mendoza. „Neviděl jsem ho od večera, kdy jste tu byli spolu.“

„Řekl bych, že můžeme svatyni nechat pár minut bez dozoru,“ usoudil Sam. „Musíme si všichni promluvit.“

„Tak dobře.“

Vrátili se do tábora, kde ostatní právě skládali stany a vybavení do batohů a pečlivě zhášeli ohně. Když dorazili Sam s Raulem, Remi už je informovala: „José zřejmě vyrazil na vlastní pěst. Chybí jeho stan i výbava."

„Musíme si promluvit," řekl Sam.

„Už jsme mluvili. Všichni se shodneme na tom, že nemůžeme udělat nic moc, abychom svatyni utajili. Můžeme ten vytesávaný pilíř zakrýt, ale nepohneme s ním. Takže nám nezbývá než se ujistit, že máme interiér svatyně co nejlépe vyfocený, a svého přítele i s jeho věcmi odnést s sebou."

„Taky bychom měli vysvětlit místním, co tady mají."

A tak během dopoledne přivedli do svatyně starostu a jeho dva nejbližší přátele a následně jim ukázali článek z novin v Mexico City. Varovali je, že sem brzy přijde hodně lidí. Ty od vlády a z univerzit by měli přivítat, zatímco ty ostatní by se měli snažit držet co nejdál, aspoň prozatím.

Když byl výklad u konce a starosta je ujistil, že všemu rozumí, dobrovolníci vyklidili svatyni. Sam nesl na hrudi mayský hrnec na provizorním popruhu, bratři Mendozové odnášeli tělo na narychlo vyrobených nosítkách – dvou holích, ke kterým bylo tělo přivázáno. Doktorky mezitím zatavily dřevěné nádoby a zbytky ovoce a zeleniny, které v nich zůstaly, do sterilních, vzduchotěsných plastových sáčků.

Každých pár hodin Sam zastavil, aby vypustil z pytlů vodu z tajícího ledu a ujistil se, že jsou neporušené. Trvalo jim dva dny chůze, než dorazili po dlouhé stezce dolů do vesnice Unión Juáraz. Maria tam už předem zavolala z Remina satelitního telefonu, aby se ujistila, že na ně bude čekat nákladák, který je doveze do Tapachuly.

Celou kodrcavou jízdu do městečka držel Sam hrnec na klíně, aby ho ochránil před otřesy. Bratři Mendozové se zase postarali o mumii: nosítka drželi zavěšená mezi koleny, aby se nedotýkala podlahy nákladáku. Když vjížděli do města, Sam oslovil ostatní: „Řekl bych, že než pozornost aspoň trochu poleví, měli bychom držet umístění svého přítele v tajnosti. Mario, Christino, říkám si, jestli bych vás mohl požádat o jednu laskavost."

Po krátké diskusi nařídil Sam řidiči nákladáku, aby je odvezl do nemocnice v Tapachule. Doktorky Talamantesová a Garzová odešly dovnitř samy. Nedlouho nato se vrátily s nemocničním lehátkem na kolečkách, naložily

na něj pytel s tělem a odvezly ho do márnice, kde ho budou moci uložit do chladu. Po nějaké době se vrátily s novinkami: za dobu, kterou oni strávili na sopce, udělalo město velký krok dopředu. Obnovily se dodávky elektrického proudu, silnice na západ i východ byly zase průjezdné a letiště obnovilo provoz komerčních letů.

Čtveřice si najala jeden taxík, který se čerstvě vyčištěnými a jen zpola vyspravenými ulicemi propletl až k letišti. Sam zaplatil řidiči a Christina Talamantesová je oslovila: „Same, Remi, budete nám oba chybět." Oba je objala a Maria Garzová udělala totéž. „Ale bude fajn odletět do Acapulca, abychom se mohly vrátit ke své práci."

„Taky se nám bude stýskat," odpověděla Remi. „Za pár týdnů se s vámi spojí někdo z naší nadace."

Christinu to zmátlo: „A proč?"

„Tahle katastrofa určitě nebyla poslední," odpověděl Sam. „Ale třeba by vám naše nadace mohla pomoct připravit se na tu další předem. Chceme, abyste nám ty a Maria řekly, co je třeba udělat, a rozhodovaly, za co se budou utrácet peníze."

Maria, která se obvykle chovala plaše a zdrženlivě, padla Samovi kolem krku a políbila ho na tvář. Jakmile ho pustila, rozběhla se k terminálu. Christina se ještě usmála a dodala: „Jak asi tušíte, bude nám potěšením." Otočila se a poklusem se vydala za Mariou.

Sam a Remi se posadili do letištního baru. „Víš, co bych chtěl?" prohodil Sam. „Napít se něčeho opravdu studeného. Po dlouhé době." Objednali si dvě lahve piva a zavolali Selmě.

„Ahoj, vy dva," pozdravila je.

„Ahoj Selmo," řekl Sam. „Jsme zpátky v Tapachule, na letišti, a je čas, abychom se zase vydali o kus dál. Můžeš nám najít nějaké útočiště na tichomořském pobřeží, které není poznamenané tím zemětřesením?"

„Udělám, co budu moct. Mějte telefon při ruce."

Ještě než dopili pivo, satelitní telefon se znovu rozezvonil. „Selmo?"

„Tak jsem tu. Čekají na vás dvě letenky se společností Aeromexico do Huatulca za pětačtyřicet minut. Je to nedaleko, ale bez poškození. Bydlíte

v Las Brisas, což je velmi pěkný hotel na pláži, a váš pokoj má balkon s výhledem na oceán. Pronajala jsem vám auto, vyzvednete si ho na letišti."

„Díky, Selmo."

Ve Huatalcu si Sam a Remi vyzvedli auto a odjeli do hotelu Las Brisas. Zašli si zaplavat do bazénu, pak se natáhli na dlouhá lehátka s margaritou v ruce. Asi po hodině se Remi natočila k Samovi, zvedla si sluneční brýle a oznámila: „Kdybys mě náhodou pozval na skvělou večeři dnes v sedm hodin večer, pokusila bych se najít ve svém rušném rozvrhu trochu času."

V obchodech u hotelu si nakoupili něco na sebe a v sedm odešli na večeři do restaurace. Sam si objednal bažanta v červené mandlové omáčce, Remi si dala pozole z mořských plodů s chňapalem, treskou a krevetami. K tomu si dopřáli argentinský Malbec a chilský Sauvignon Blanc. Na závěr si jako dezert objednali mexický koláč tres leches a polvorónes de canele, místní skořicové koláčky.

Po večeři se prošli po pláži a potom u baru na terase popíjeli tequilu Cabo Uno Lowland Extra Añejo s jemnými vanilkovými podtóny. „Díky, Same," řekla Remi. „Líbí se mi, když vidím, že mě ještě považuješ za holku a ne za starého kámoše z armády."

„To se dá jen těžko splést, pokud mě někdo nebací do hlavy," podotkl Sam a usrkl silného aromatického nápoje. „Je to pro nás oba příjemná změna. Bydlet ve stanu a trávit dny zakopáváním kanalizačních trubek nebaví člověka věčně."

Dopili tequilu, Remi vstala, přistoupila zezadu k Samově židli, položila mu ruce na ramena, předklonila se, aby ho políbila na temeno, a na chvíli mu zahalila hlavu do svých rudohnědých vlasů jako do hedvábné opony. Pak se narovnala: „Půjdeme?"

Ruku v ruce došli ke vchodu do hotelu a vstoupili do výtahu. Sam otevřel dveře jejich pokoje, ale vzápětí natáhl paži, aby Remi zabránil vstoupit. Rozsvítil a vkročil dovnitř. Jejich pokoj někdo důkladně prohledal. Jeho i Remin batoh byl vysypaný na posteli. Dveře skříněk byly zotvírané, náhradní polštáře a přikrývky smetené z polic na zem. „Ještěže jsme nepoužili pokojový trezor," řekl Sam. „Co chybí z batohů?"

Remi odsunula stranou pár kusů oblečení, rozepnula zip velké kapsy batohu, pak poodstoupila a rozhlédla se po místnosti. „Vůbec nic. Na výzkumné výpravy si neberu drahé šperky, a jediné, co tu má nějakou cenu, jsou naše satelitní telefony a potápěčské hodinky. A ty jsme měli s sebou."

„Mně taky nic nechybí."

„Prosím řekni mi, že máš u sebe tu stvrzenku z parkoviště," žadonila Remi. „Hrnec je v kufru auta."

„Tady je," zvedl Sam stvrzenku, aby ji Remi viděla.

„Stejně bych to radši zkontrolovala."

Sjeli výtahem do parkovací garáže, našli své vypůjčené auto a otevřeli kufr. Uvnitř byl jak hrnec, tak i Remin počítač, obojí zabalené do cestovních bund, a také vzduchotěsné balíčky se semínky a lusky z dřevěného nádobí, které domorodý muž používal.

„Je tu všechno," vydechla Remi.

„Ať to byl kdokoli, buď o tom autě nevěděl, nebo si ho s námi nespojil, anebo se mu nepodařilo k němu dostat."

„Co se podle tebe děje?"

„Podle mě to nebylo obyčejné vloupání do hotelového pokoje. Podle mě nás někdo poznal v tom novinovém článku nebo v jeho internetové verzi a napadlo ho, že si z té svatyně neseme něco cenného."

„Ten hrnec?" zeptala se.

„Možná je cenný a taky je to to jediné, co máme, ale to nemohli vědět, ať je to kdokoli."

„Pak bychom odtud měli vypadnout," řekla. „Měli bychom si dát pozor, aby nás ti lidé nesledovali."

„Odhlásíme se hned teď a přestěhujeme se do jiného hotelu," navrhl Sam.

„Ale kam?"

„Na druhý konec státu."

„To zní jako dost daleko."

„Počkej tu. Půjdu nahoru, použiju expresní odhlášení a snesu naše věci po zadním schodišti."

„A já mezitím zavolám Selmě a dám jí vědět, kam se chystáme." Odmlčela se. „A *kam* se chystáme?"

„Do Cancúnu.“ Odspěchal do hotelu.

Za půl hodiny už seděli v půjčeném autě na začátku patnáct set kilometrů dlouhé cesty z Huatulca do Cancúnu. Bylo už pozdě večer, takže provoz byl řídký. Sam jel na plný plyn a stále se ujišťoval, že je nikdo nesleduje. Remi se ujala řízení po dvou hodinách a takhle se střídali až do čtyř hodin ráno. Potom zastavili u zavřené benzinky v Tuxtla Gutiérrez a spali až do jejího otevření v osm hodin ráno; natankovali plnou nádrž a pokračovali přes vnitrozemí na pobřeží Mexického zálivu. Celý den se střídali v řízení, až dorazili do Cancúnu. Zapsali se do hotelu Crown Paradise Club, osprchovali se a spali až do rána.

Ráno vyrazili nakupovat do El Centra, centrální části města. Narazili na spoustu obchůdků, které byly navržené, postavené a vybavené speciálně pro americké turisty. Koupili si plno suvenýrů, samé levné repliky mayských artefaktů – hrnce, mísy, závěsné dekorace na zeď, rohože a látky, které více nebo méně reprodukovaly mayské umění a písmo. Na všem byly obrazy mayských králů, kněžích a bohů, namalované však hrubě a nevkusně. V obchodu pro kutily si koupili sadu vodou ředitelných akrylových barev, jejíž součástí byla i zlatá a stříbrná barva a několik štětců.

V hotelu se Sam pustil do práce na pravém mayském hrnci ze svatyně. Přimaloval k němu ozdoby a dotvořil jeho malby tak, aby malba na hrnci vypadala stejně lacině a neuměle jako suvenýry, které nakoupili s Remi. Šperky mayského krále zakryl třpytivě zlatou barvou; části jeho štítu a válečné palice zvýraznil stříbrně.

Když barva uschla, zeptali se Sam a Remi hotelového concierge, kde najdou přepravní společnost, která by jejich suvenýry doručila k nim domů. Odpověděl, že hotel to za ně zařídí. Sam a Remi přihlíželi, jak vykládá vycpávkami velkou kartonovou krabici, dává do ní hrnec, všechno okolní volné místo vycpává koberečky, drapériemi a látkami, zbytek krabice vyplňuje polystyrenem a nakonec ji pevně zalepuje. S jeho pomocí Sam a Remi vyplnili celní prohlášení, podle kterého krabice obsahuje „suvenýry z Mexika“ a cena jejího obsahu nepřevyšuje jedno sto dolarů.

Zaplatili náklady na přepravu suvenýrů do svého domu v La Jolla, dali hotelovému zaměstnanci velké spropitné a odebrali se na pláž, aby se po horkém dopoledni ve městě věnovali šnorchlování v mělčinách.

Toho večera Sam a Remi zavolali ze svého pokoje Selmě.

„Zdravím vás," ohlásila se. „Co je to tentokrát, povodně?"

„Zatím ne," odvětil Sam. „Jen jsme chtěli, abys věděla, že jsme domů do La Jolla poslali pár suvenýrů z Yucatánu."

„Dohlédnu na ně. Je to jedna velká krabice?"

„Ano," přisvědčila Remi. „Je v ní kousek keramiky, který bychom opravdu moc neradi rozbili."

Následovala kratičká odmlka, za kterou Selma podle všeho pochopila, co je obsahem balení. „Můžete to pustit z hlavy. Už jste na cestě domů?"

„Hned jak seženeme letenky," řekl Sam.

„Přemýšleli jste vůbec o tom, kde po návratu do San Diega plánujete spát? Třetí patro je pořád ještě spíš proces než produkt."

„Až do včerejška jsme přespávali na boku aktivní sopky," odpověděla Remi. „Nějak to zvládneme."

„Mohli byste se ubytovat v hotelu Valencia. Můžu vám zarezervovat apartmá, nebo i vilku. Pak se budete moct každý den projít domů přes trávník, anebo dolů na pláž."

„To zní dobře," zhodnotila Remi. „Když si pronajmeme vilku, dovolí nám vzít si k sobě Zoltána?"

„Zjistím, jestli to umějí zařídit. Možná ho vezmu s sebou, aby viděli, jak příkladné zvíře to je," navrhla Selma.

„To možná není nejlepší nápad," podotkl Sam. „Šedesátikilový pes, který si sedne, když mu řekneš sedni, lidi pořád ještě trošku děsí."

„V tom případě ho jen vychválím až do nebe a nabídnu vložit zálohu pro případ poškození."

„Dohlédni, ať to stačí na všechny školáky, které případně sežere."

„Same!" okřikla ho Remi.

„Zavoláme, než nastoupíme do letadla."

Sam s pomocí Remina počítače koupil letenky domů. Potom vyhledal jména amerických profesorů archeologie, kteří se specializují na Maye. Bylo pro něj příjemným překvapením, že jedním z nejvýznačnějších byl podle všeho profesor David Caine z Kalifornské univerzity v San Diegu. Sam napsal doktoru Caineovi e-mail, ve kterém mu oznámil, že spolu se svou ženou

Remi učinil neobvyklý objev na sopce Tacaná, a přidal článek z mexických novin. Požádal Cainea, zda by se s nimi nesešel, jakmile se vrátí domů. Nakonec požádal Remi, aby si článek přečetla, než ho odešle.

Udělala to a řekla: „Moje rada zní: klikni na ‚odeslat'."

„Nemyslíš, že bychom měli napsat i něco o sobě? Třeba seznam míst, která jsme odkryli v jiných zemích, nebo tak?"

„To už nikdo nemusí dělat. Až si ten e-mail přečte, bude sedět před počítačem. Může si nás najít na Googlu a dozví se mnohem víc, než kolik chtěl vědět."

„To nejspíš ano."

Profesor Caine jim odpověděl ani ne za hodinu. Napsal, že se s nimi setká velice rád a že se nemůže dočkat, až se dozví více o jejich nejnovějším nálezu. Remi ukázala na displej: „Vidíš? Našem ‚nejnovějším nálezu'. Na Googlu už byl."

To odpoledne se Sam a Remi odhlásili z hotelu a objednali si taxík na cestu na letiště jižně od města. Řidič uložil jejich dva batohy do kufru. Když se Remi užuž chystala nastoupit do taxíku, na okamžik zaváhala.

„Co je?" řekl Sam. „Stalo se něco?"

Zavrtěla hlavou: „Jen ten chlapík, co postával před hlavním vchodem. Když jsme vyšli před hotel, rozběhl se."

„Kam?"

„To nevím. Po ulici, řekla bych."

„Nemohla to být obsluha parkoviště, co běžela někomu narychlo pro auto?"

„Jistě. Tak to nejspíš bude," řekla. „Řekla bych, že jsem dneska trochu vyplašená. Některé z našich nedávných zkušeností..."

Nasedli na zadní sedadla a řidič se jich anglicky zeptal: „S kým letíte?"

„Aeromexico."

Taxík se ponořil do dlouhé příjezdové silnice k federální dálnici. Letiště bylo vzdálené asi patnáct kilometrů a provoz byl plynulý, takže se zdálo, že mají dobrý čas. Z oken se dívali na Mexický záliv a užívali si jízdu.

Právě když se vpravo před nimi objevilo letiště, začalo je zezadu dohánět nějaké černé auto. Dojelo až vedle nich a zamračený muž v tmavém obleku na ně z okýnka gestikuloval, aby zastavili.

„*Policía*," zamumlal řidič a začal hledat nejlepší místo na zastavení. Sam se podíval ze zadního okna a viděl, že když taxík sjel ze silnice, černé auto ho následovalo a zastavilo jen pár centimetrů od jejich nárazníku. Vystoupili z něj dva muži. Jeden došel k bočnímu okénku taxíku a natáhl ruku. Řidič mu podal své doklady. Muž mu je po chvíli vrátil a zadíval se na Fargovy usazené na zadních sedadlech.

Druhý muž mezitím stál vpravo za taxíkem a ruku měl položenou na pistoli v koženém pouzdře na opasku. Remi šeptla k Samovi: „Ten chlap tam vzadu, to je ten, kterého jsem viděla běžet od hotelu."

Muž u řidiče řekl: „*Abra el maletero.*"

Řidič stiskl tlačítko a vzadu se otevřel kufr. Muž za autem rozepnul jejich batohy.

„Co hledáte?" oslovil je Sam.

Muž u řidiče se na něj podíval, ale neodpověděl. Sam pootevřel dveře, aby vystoupil, ale muž do nich narazil bokem a zabouchl je, vytáhl pistoli a namířil ji na Sama.

Sam se usadil zpátky na sedadle a položil si obě ruce do klína. Muž couvl od okénka.

Nato řidič taxíku pronesl: „Prosím, señore. Ti pánové nejsou policisti. Všechny nás postřílejí."

A tak čekali. Muži nakonec odnesli oba jejich batohy do kufru černého auta, nastoupili a odjeli. „Kdo to byl?" zeptal se Sam.

„Nevím," řekl řidič. „Většinou se s takovými lidmi nesetkáváme. Každý ví, že tu jsou – *narcotraficantes* si tu předávají zásilky, Zetas zase přicházejí do města někoho hledat. A tihle dva si zase vybrali vás. Snad byste měli říct *vy mně*, proč."

Sam a Remi si vyměnili ponuré pohledy. „Jen nás odvezte na letiště," řekl nakonec Sam. „Musíme chytit letadlo."

Když dorazili na kruhový příjezd před letištním terminálem, Sam podal řidiči velké spropitné. „Tady máte. Zasloužíte si to."

Jakmile vstoupili do haly, poznamenala Remi: „Museli jít víš po čem."

„Vím," přikývl Sam. „Jestli ještě někdy narazím na Josého Sáncheze, určitě mu nezapomenu poděkovat za všechnu tu bezplatnou publicitu, kterou nám

zajistil. Pojďme k odletové bráně, než se nás kvůli tomu pitomému článku pokusí zavraždit ještě někdo další."

Let domů trval osm hodin, včetně zastávky ve Fort Worth v Dallasu. Když po setmění přilétali nad San Diego, prohlíželi si z výšky světla města. Remi chytila Sama za ruku. „Chybělo mi to tu," řekla. „Chyběl mi můj pes. A taky už bych ráda viděla, co to provedli s naším domem."

„Vždycky je dobré mít možnost trochu si mezi dvěma cestami oddechnout," řekl Sam.

Zaklonila se a podívala se na něj: „Ty už zase přemýšlíš o nějaké cestě, viď?"

„Jsem rád, že jsem doma," odpověděl. „Nemám žádné konkrétní plány na nějakou cestu."

Znovu se o něj opřela: „Řekla bych, že to mi pro teď bude muset stačit. Žádné konkrétní plány znamená, že zítra snad nikam neodjedeme."

„To máš pravdu," odvětil. „Zatím si nemáme ani do čeho zabalit."

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.